

Kerstin Gierová

Zelená jako smaragd

Láska nezná čas

COOL
BOO

COO
BOO

Kerstin Gierová

Zelená
jako smaragd
Láska nezná čas

Kerstin Gierová

Zelená
jako smaragd
Láska nezná čas

COO
BOO

*Pro všechny holky na světě, co mají srdce z marcipánu
(A myslím opravdu všechny holky.
Protože je to vždycky stejné, ať je vám 14 nebo 41).*

Přeložila Tereza Pecková

Title of the original German edition:

Smaragdgrün – Liebe geht durch alle Zeiten

by Kerstin Gier © 2010 by Arena Verlag GmbH,

97074 Würzburg, Germany

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Translation © Tereza Pecková, 2013

ISBN 978-80-7447-258-9

*„Naděje“ je to s křídly,
co hnízdí uvnitř nás
a pěje píseň beze slov
a stále zvedá hlas.*

Emily Dickinsonová

Prolog

Belgravia, Londýn, 3. července 1912

„Z toho bude ošklivá jizva,“ konstatoval doktor, aniž by zdvihl hlavu.

Paul se křivě pousmál. „No, v každém případě je to lepší než amputace, kterou předpovídala tady slečna Ustrašená.“

„Moc vtipné!“ prskla Lucy. „*Nejsem* ustrašená a ty... *pane neskutečně Lehkovážný*, odpusť si ty legrácky! Dobře víš, jak rychle se může taková rána zanítit, a pak je člověk v téhle době rád, že vůbec zůstane naživu: Žádná antibiotika a doktoři široko daleko jsou jen nevzdělaní břídilové!“

„No, to vám tedy děkuji,“ podotkl doktor a potíral čerstvě zašitou ránu nahnědlou pastou. Pekelně to pánilo a Paul pouze s námahou potlačoval úšklebek. Pevně doufal, že to neudělá flek na lenošce lady Tilneyové.

„Za to nemůžete.“ Paul si všiml, že Lucy se ze všech sil snaží znít přátelsky, a dokonce se pokusila o úsměv. Poněkud vzteklý úsměv, ale snaha se přece počítá. „Jsem přesvědčena, že děláte, co můžete,“ řekla.

„Doktor Harrison *je* nejlepší,“ ujistila ji lady Tilneyová.

„A taky jediný...“ zamumlal Paul. Najednou byl neuvěřitelně unavený. V tom nasládlém nápoji, který mu dal lékař, byl určitě prášek na spaní.

„Především dovedu mlčet,“ dodal doktor Harrison. Paulova ruka byla ovázána sněhobílým obvazem. „A upřímně řečeno si nedovedu představit, že se tržné a řezné rány budou za osmdesát let ošetřovat jinak, než činím teď.“

Lucy se zhluboka nadechla a Paul už tušil, co bude následovat. Z jejího vyčesaného drdolu se uvolnila jedna lokna a ona si ji s bojovným výrazem v tváři zastrčila za ucho. „No, ošetřují se nejspíš zhruba stejně, ale bakterie... to jsou takové jednobuněčné organismy, které –“

„Tak dost, Lucy!“ skočil jí Paul do řeči. „Doktor Harrison moc dobře ví, co jsou to bakterie!“ Rána ho pořád strašlivě pálila a cítil se tak vyčerpaný, že by nejradši prostě zavřel oči a trochu si zdřímnul. Ale to by Lucy rozčílilo ještě víc. Přestože její modré oči sršely vztekem, skrývala se v nich jen starost a – což bylo horší – strach, to dobře věděl. Kvůli ní na sobě nesměl nechat znát ani svůj špatný fyzický stav, ani zoufalství. Takže prostě mluvil dál. „Koneckonců nejsme ve středověku, ale ve dvacátém století, ve století průkopnických vynálezů. První EKG je již loňský snůh, za pár let už budeme znát původce syfilis, a dokonce i léčbu.“

„Ach, tady někdo dával pozor ve výuce mysterií.“ Lucy vypadala, že každou chvíli vybuchne. „To se ale máš!“

„A loni získala Marie Curie Nobelovu cenu za chemii,“ doplnil doktor Harrison.

„A co že to vynalezla? Atomovku?“

„Někdy jsi tak strašlivě nevzdělaná. Marie Curie objevila radioak–“

„Bože, prostě *sklapni!*“ Lucy si založila ruce na prsou a vztekle se na Paula podívala. Káravého pohledu lady Tilneyové si vůbec nevšimla.

„Svoje přednášky si teď můžeš strčit někam! Mohl! Jsi! Umřít! Můžeš mi prosím prozradit, jak bych bez tebe měla tu katastrofu odvrátit?“ V tomhle místě se jí zlomil hlas. „Nebo jak bych bez tebe měla žít dál?“

„Je mi to líto, princezno.“ Neměla ani tušení, jak *moc* mu to bylo líto.

„Pche,“ odsekla na to Lucy. „Tyhle psí oči si můžeš taky odpustit.“

„Je naprosto zbytečné se zabývat něčím, co by se bývalo mohlo stát, mé dítě,“ řekla lady Tilneyová a zavrtěla hlavou. Doktor Harrison si zatím posbíral svoje nástroje do lékařské brašny. „Všechno přece dopadlo dobře. Paul měl štěstí v neštěstí.“

„Jen proto, že to mohlo skončit hůř, to ještě neznamená, že všechno dobře dopadlo!“ vykřikla Lucy. „Nic nedopadlo dobře, vůbec nic!“ Oči se jí zalily slzami a Paulovi ten pohled skoro lámal srdce. „Jsme tu teď tři měsíce a nedosáhli jsme ničeho z toho, co jsme si naplánovali, naopak! Všechno jsme jenom zhoršili! A když už pak máme ty zatracené papíry konečně v ruce, dá je Paul prostě pryč!“

„To bylo možná trošku předčasné.“ Hlava mu klesla na polštář. „Ale v tom okamžiku jsem měl zkrátka pocit, že dělám správnou věc.“ A to proto, že se cítil tak zatraceně blízko smrti. Moc nescházelo a čepel kordu lorda Alastaira dokonala zbytek. To ovšem nemohl Lucy za žádnou cenu říct. „Když budeme mít Gideona na své straně, je ještě šance. Jakmile si přečte ty papíry, pochopí, o co nám jde.“
Doufejme.

„Ani my sami nevíme přesně, co v těch papírech stojí! Možná jsou zašifrované nebo... ach, ty vlastně *vůbec* nevíš, cos to Gideonovi dal,“ řekla Lucy. „Lord Alastair ti mohl

podstrčit cokoli: staré účty, milostné dopisy, prázdné listy...“

Tohle přišlo Paulovi taky na mysl, ale co se stalo, nemůže se odestát. „Někdy člověk musí prostě trochu věřit,“ zamumlal a přál si, aby se to týkalo i jeho. Ještě víc než myšlenka, že možná dal Gideonovi bezcenné papíry, ho sužovala představa, že ten chlapec šel s těmi podklady rovnou za hrabětem Saint Germainem. To by znamenalo, že dal z ruky jejich jediný trumf. Jenže Gideon řekl, že Gwendolyn miluje, a způsob, jakým to řekl, byl tak nějak... přesvědčivý.

„Slíbil mi to,“ chtěl říct Paul, ale bylo z toho jen neslyšné zašeptání. Kromě toho by to stejně byla lež. Gideonovu odpověď už nestihl.

„Byl to hloupý nápad, chtít spolupracovat s Florentskou aliancí,“ slyšel říkat Lucy. Oči se mu zavíraly. Ať už mu doktor Harrison podal cokoli, účinkovalo to neuvěřitelně rychle.

„Ano, já vím, já vím,“ pokračovala Lucy. „Byl to *moj* hloupý nápad. Měli jsme tu věc vzít do vlastních rukou.“

„Ale vy nejste žádní vrazi, mé dítě,“ poznamenala lady Tilneyová.

„Copak je v tom nějaký morální rozdíl, jestli někoho sama zavraždím, nebo si to u někoho objednáím?“ Lucy ztěžka vzdychla, a přestože jí lady Tilneyová rázně odporovala („Děvče, neříkej takové věci! Žádnou vraždu jste si přece neobjednali, pouze jste předali pár informací dál!“), zněla najednou bezútešně: „Vážně jsme pokazili, co se jen dalo, Paule. Za tři měsíce jsme promarnili jen spoustu času a peněz lady Margret a mimo to jsme do téhle záležitosti zatahli příliš mnoho lidí.“

„Jsou to peníze lorda Tilneyho,“ opravila ji lady Tilneyová. „Žasla bys, za co všechno jinak své peníze utrácí. Koňské dostihy a tanečnice jsou to nejneškodnější – té trošky, co jsem vyčlenila pro naši záležitost, si vůbec nevšimne. A když, pak by měl být natolik gentleman, aby o tom neztratil ani slovo.“

„A podle mě by byla veliká škoda, kdybyste mě do té záležitosti nezasvětili,“ ujistil ji doktor Harrison a pousmál se. „Můj život mi zrovna začal připadat krapet nudný. Koneckonců se každý den nesečkáte s cestovateli časem, kteří přijdou z budoucnosti a všechno ví nejlíp. A mezi námi: způsob řízení pana de Villierse a Pinkerton-Smythe jednoho téměř navádí ke vzpouře.“

„Nicméně,“ řekla lady Tilneyová, „tenhle samolibý Jonathan vyhrožoval své ženě, že ji doma zamkne, pokud bude i nadále sympatizovat se sufražetkami.“ Napodobila nevrlý mužský hlas: „*Co bude další? Volební právo pro psy?*“

„No, proto jste mu taky vyhrožovala, že mu jednu vlepíte,“ konstatoval doktor Harrison. „To byl mimochodem konečně jednou čajový dýchánek, na kterém jsem se nenudil.“

„Ale tak to přece nebylo. Já jsem pouze řekla, že se nemohu zaručit za to, co udělá má pravá ruka příště, když se bude nadále takto hloupě vyjadřovat.“

„Když bude nadále říkat takové slabomyslnosti, tak to bylo přesně,“ opravil ji doktor Harrison. „Vím to přesně, protože mě to nesmírně ohromilo.“

Lady Tilneyová se usmála a podala lékaři ruku. „Dovedu vás ke dveřím, pane Harrisone.“

Paul se pokusil otevřít oči a zvednout se, aby lékaři po-

děkoval. Nepodařilo se mu ani jedno. „Mcvá... kju,“ zahuhňal z posledních sil.

„Co ksakru bylo v tom, co jste mu dal?“ křikla Lucy za doktorem Harrisonem.

Otočil se ve dveřích. „Jen pár kapek morfinové tinktury. Docela neškodné!“ Lucyin rozhořčený výkřik už Paul neslyšel.

Ze záznamů Strážců

30. března 1916

Heslo dne: *Potius sero quam nunquam.*

(Livius)

Jelikož se v Londýně s odvoláním na naše zdroje u tajné služby očekávají další nálety německé námořní letky, rozhodli jsme se okamžitě postupovat podle bezpečnostního protokolu fáze jedna. Chronograf byl na dobu neurčitou umístěn do dokumentační místnosti a lady Tilneyová, můj bratr Jonathan a já budeme společně elapsovat odtamtud a omezíme se na denní doporučenou dobu tři hodin. Cestování do 19. století by v této místnosti nemělo způsobovat problémy; v noční dobu se tam sotva kdy někdo zdržoval a v záznamech není o návštěvě z budoucnosti ani zmínka, proto předpokládáme, že si naší přítomnosti nikdy nikdo nevšimne.

Jak se dalo očekávat, lady Tilneyová se vzpírala upustit od svých zvyklostí a podle svých vlastních slov „nespatřovala v naší argumentaci prázdnou logiku“, ale nakonec se musela podříditi rozhodnutí velmistra.

Válečné časy zkrátka vyžadují zvláštní opatření. Elapsování dnes odpoledne do roku 1851 pak proběhlo překvapivě poklidně, možná proto, že má starostlivá choť nám s sebou dala své nenapodobitelné čajové

koláčky a my se vyvarovali takových témat ke žhavé diskusi, jako je volební právo pro ženy. Lady Tilneyová sice litovala, že jsme nemohli jít na světovou výstavu do Hyde Parku, ale protože jsme s ní lítost v tomto bodě sdíleli, nezvrtl se rozhovor v hádku. Návrhem, abychom si od zítřka ukracovali čas pokerem, pak přece jen ukázala svou excentrickou stránku.

Počasí dnes: slabé mrholení a jarních 16 stupňů Celsia

Zpráva: Timothy de Villiers, Vnitřní kruh

1.

Špička kordu mířila přesně na mé srdce a oči mého vraha byly jako černé díry, které hrozily, že pohltní vše, co se k nim příliš přiblíží. Věděla jsem, že neuniknu. Nemotorně jsem klopýtala pár kroků dozadu.

Ten muž mě pronásledoval. „Sprovedím z povrchu zemského, co Bůh nechtěl! Tvoje krev nechť napojí zemi!“

Na jazyku jsem měla přinejmenším dvě trefné odpovědi na takle pateticky zachroptěná slova (Napojí zemi – HALÓ! Je tu dlážděná podlaha!), ale samou panikou jsem ze sebe nic nedostala. Muž beztak nevypadal, že by v téhle situaci můj humor ocenil. Nebo že by vůbec dovedl ocenit humor.

Zapotácěla jsem se ještě o krok zpátky a narazila zády do zdi. Můj protivník se hlasitě rozesmál. No dobře, možná měl přece jen smysl pro humor, jenom maličko jiný než já.

„Nyní zemřeš, démone!“ vykřikl a bez dalších okolků mi zabořil meč do prsou.

S výkřikem jsem prudce vyskočila. Byla jsem skrz naskrz propocená a srdce mě bolelo, jako by ho doopravdy proklála čepel. To byl ale sen. Ovšem – opravdu mě to udivuje? Včerejší události (a předvčerejší) nevolají zrovna po tom se pohodlně zavrtat pod peřinu a usnout spánkem spravedlivých. Spíš to bylo tak, že mi v hlavě bušily nechtě-

né myšlenky jako divoce bující masožravé rostliny. *Gideon to všechno jen hrál. Nemiluje mě.*

„*Nejspíš se nemusí ani příliš snažit, aby přilákal dívčino srdce,*“ slyšela jsem říkat hraběte Saint Germaina sametovým hlubokým hlasem znovu a znovu. A: „*Nic se nedá snáze odvodit než reakce zamilované ženy.*“

No a jak reaguje zamilovaná žena, když zjistí, že ji obehlali a manipulovali s ní? Správně; celé hodiny telefonuje s nejlepší kamarádkou a pak bezesně sedí ve tmě a ptá se sama sebe, proč ksakru naletěla tomuhle klukovi, a zároveň si touhou může oči vyplakat... to se fakt dá celkem snadno odvodit.

Číslo svítící na budíku vedle mé postele ukazovala 3:10, což znamenalo, že jsem si musela zdřímnout, a dokonce jsem spala víc než dvě hodiny. A někdo – máma? – musel přijít dovnitř a přikrýt mě, protože si vzpomínám jen na to, jak jsem se s pokrčenými koleny choulila na posteli a poslouchala, jak mi příliš rychle bije srdce.

Vlastně je divné, že může zlomené srdce vůbec ještě bít.

„Připadá mi, že se skládá jen z rudých ostrých střeptů, které mě řezou zevnitř a nechají mě vykrváct!“ Tak jsem se Leslie pokusila popsat stav svého srdce (o. k., zní to přinejmenším tak pateticky jako ten chrapčoun z mého snu, ale pravda je někdy tak... kýčovitá). A Leslie mi soucitně pověděla: „Přesně vím, jak se cítíš. Když se se mnou Max rozešel, myslela jsem napřed, že samým trápením umřu. A to na několiknásobné selhání orgánů. Protože na všech těch rčeních něco je: Láska prochází žaludkem, láme srdce, svazuje hrud' a... ehm, když mu pak něco přeletí přes nos... Ale zaprvé to přejde, zadruhé to není tak beznadějně, jak se zdá, a zatřetí tvoje srdce není ze skla.“

„Z kamene, ne ze skla,“ opravila jsem ji vzlykavě. „Moje srdce je drahokam, který Gideon roztříštil na tisíc kousků, přesně jak to bylo ve vizi tety Maddy.“

„To zní sice docela cool, ale – ne! Ve skutečnosti jsou srdce z docela jiného materiálu. To mi vážně můžeš věřit.“ Leslie si odkašlala a její hlas najednou zněl slavnostně, jako by mi právě svěřovala největší tajemství světové historie: „Jedná se o mnohem houževnatější, nerozbitný a znovuformovatelný materiál. Vyroben podle tajné receptury.“

Další odkašlání, aby vystupňovala napětí. Bezděčně jsem zadržela dech. „Jako *marcipán*!“ oznámila Leslie.

„Marcipán?“ Na okamžik jsem přestala vzlykat a musela jsem se zakřenit.

„Jo, marcipán!“ zopakovala Leslie smrtelně vážně. „Ten dobrý s mandlemi.“

Skoro jsem se rozhihňala. Pak jsem si ale vzpomněla, že jsem přece nejnešťastnější holka na celém světě, popotáhla jsem a řekla: „Jestli je to tak, Gideon mi kus srdce *ukousnul*! A okousal taky celou tu čokoládu okolo. Měla jsi vidět, jak se koukal, když...“ Než jsem znovu stihla začít, Leslie nahlas vzdychla.

„Gweny, fakt to říkám nerada, ale tohle tvoje kňourání nikomu nepomůže. Musíš s tím přestat!“

„Nedělám to schválně,“ ujistila jsem ji. „Kňourá se to ze mě samo. Jednu chvíli jsem přece byla nejšťastnější holka na světě, ale pak mi řekl, že...“

„O. k., Gideon se choval jako pitomec,“ vpadla mi Leslie rychle do řeči. „I když vůbec nechápu proč. Proč by se jako měly zamilovaný holky líp ovládat? Řekla bych, že je to přesně naopak. Zamilovaný holky jsou jako časovaný bomby. Nedá se předvídat, co udělají příště. Jestli se v tomhle

Gideon a jeho šovinistický kamarádíček hrabě kolosálně nepletou.“

„Vážně jsem si myslela, že mě miluje. Že to všechno jen hrál, je tak...“ Sprosté? Kruté? Žádné slovo zjevně nedovede dostatečně popsat moje pocity.

„Ale zlato! Za jiných okolností by ses pro mě za mě mohla užírat v sebelítosti celé týdny. Ale to si teď prostě nemůžeš dovolit. Potřebuješ energii na jiné věci. Abys přežila, například.“ Leslie zněla nezvykle přísně. „Takže se teď laskavě koukej sebrat!“

„To říkal i Xemerius. Než beze slova zmizel a nechal mě samotnou.“

„Ta malá neviditelná příšera má pravdu! Musíme si teď zachovat čistou hlavu a projít si všechna fakta. Fuj, co to je? Počkej, musím otevřít okno, Bertie vypustil jeden ze svých strašných omamných prdů... zlý pejsek! Kde jsme skončili? Jo, přesně, nejdříve musíme zjistit, co tvůj dědeček schoval u vás v domě.“ Lesliein hlas přeskočil trochu výš. „Raphael se ukázal být celkem užitečným, řekla bych. Možná není tak pitomej, jak se zdá.“

„Jak se *tobě* zdá, chtěla jsi asi říct.“ Raphael byl Gideonův mladší bratr, který teď chodil na naši školu. Objevil, že hádanka, kterou mi nechal můj dědeček, ve skutečnosti skrývá souřadnice. A ty vedly přímo do našeho domu. „Dost by mě zajímalo, kolik toho Raphael pobral z tajemství Strážců a Gideonových cest časem.“

„Možná víc, než bys čekala,“ řekla Leslie. „Každopádně mi moji historiku, že mysteriózní hry jsou teď v Londýně poslední výkřik módy, nesežral, ani trošku. Ale byl dost chytrý na to, aby se nevyptával.“ Udělala malou pauzu. „Má docela pěkný oči.“

„To rozhodně.“ Oči má fakt pěkné, pokud si dobře vzpomínám, Gideon má úplně stejné. Zelené a orámované hustými tmavými řasami.

„Ne že by mě to teda nějak zvlášť ohromovalo, je to jen konstatování...“

„*Zamiloval jsem se do tebe.*“ Gideon to řekl naprosto vážně a díval se mi přitom zpříma do očí. A já na něj civěla a věřila mu každé slovo! Znovu mi začaly téct slzy a skoro jsem neslyšela, co Leslie říká.

„... ale doufám, že je to pořádně dlouhý dopis nebo něco jako deník, v kterém ti tvůj dědeček vysvětluje všechno, co ti ostatní zamlčeli, a možná ještě trošku víc. Pak už bychom nemusely tápat v temnotě a mohly konečně vymyslet nějaký pořádný plán...“

Takové oči by se měly zakázat. Nebo by měl být zákon, podle kterého by kluci s tak pěknýma očima směli chodit venku jen se slunečními brýlemi. Jediná výjimka by byla, kdyby k tomu měli i obrovské plachťáky nebo tak něco...

„Gwenny? Ty snad znova brečíš!?“ Leslie teď zněla přesně jako paní Counterová, naše učitelka zeměpisu, když jste jí pověděli, že jste zapomněli domácí úkol. „Zlato, to není dobrý! Takhle si jenom kroutíš dýkou v ráně. Musíš s tím přestat! Potřebujeme...“

„... chladnou hlavu! Máš pravdu.“ Ačkoli mě to stálo přemáhání, pokusila jsem se potlačit vzpomínku na Gideonovy oči a dostat do svého hlasu maličko naděje. Aspoň to jsem Leslie dlužila. Koneckonců ona mě bez diskusí už tak dlouho podporovala. Než zavěsí, musela jsem jí proto bezpodmínečně říct, jak jsem ráda, že ji mám. (I když jsem přitom znovu začala trochu brečet, ale tentokrát to bylo pohnutím.)

„A jak já!“ ujistila mě Leslie. „Můj život by byl bez tebe tak nudný.“ Když jsme domluvily, bylo krátce před půlnocí a já se na pár minut opravdu cítila líp, ale teď, deset minut po třetí, bych jí nejradši opět zavolala a celé to znova probrala.

Většinou nemám sklony kňourat, je to poprvé v životě, co mám srdcebol. A myslím opravdový srdcebol. Takový ten druh, co doopravdy bolí. Všechny ostatní věci jdou při tom stranou. Dokonce i přežít je vedlejší. Upřímně: Myšlenka na smrt nebyla v tomhle okamžiku vůbec nepřijemná. Nakonec bych nebyla první, která zemřela na zlomené srdce, pak bych se nacházela v nejlepší společnosti: Malá mořská víla, Julie, Pocahonthas, Dáma s kaméliemi, madam Butterfly – a teď i já, Gwendolyn Shepherdová. Dobré na tom bylo, že bych si mohla ušetřit to kroucení dýkou, protože jsem se cítila tak mizerně, že jsem určitě měla souchotiny, a na to se umírá mnohem idyličtěji. Ležela bych na posteli bledá a krásná jako Sněhurka, vlasy rozhozené na polštáři. Gideon by klečel vedle mě a hořce litoval, co udělal, zatímco já bych šeptala svá poslední slova...

Ale předtím musím nutně čurat.

Mátový čaj se spoustou cukru a citronu byl v naší rodině všeobecný lék na trápení a já jsem vypila celou konvici. Máma si totiž okamžitě všimla, že mi není dobře, jen co jsem vlezla do dveří. Nebylo to ostatně žádné umění, protože od samého pláče jsem měla oči jako králík. Určitě by mi nespolkla, že jsem cestou domů z hlavního sídla Strážců v limuzíně musela krájet cibuli, což mi jako výmluvu navrhoval Xemerius.

„Ti zatracení Strážci ti něco udělali? Co se stalo?“ ze-

ptala se a přitom zvládla vypadat jak soucitně, tak nesku-
tečně rozčileně najednou. „Já toho Falka zabiju, jestli...“

„Nikdo mi nic neudělal, mami,“ ujistila jsem ji rychle.
„A nic se nestalo.“

„A to ti má věřit? Proč jsi neřekla to s tou cibulí? Nikdy
na mě nedáš.“ Xemerius zadupal pařátem do země. Byl to
malý kamenný démon chrliče s velkýma ušima, netopý-
řími křídly, dlouhým šupinatým dračím ocasem a dvěma
malými rohy na hlavě, co vypadala trochu jako kočičí. Bo-
hužel byl jen zpola tak roztomilý, jak vypadal, a bohužel
nikdo kromě mě neslyšel jeho nestoudné poznámky, a ne-
mohl mu v tom tudíž zabránit. Že jsem dovedla vidět démo-
ny chrliče a jiné duchy a od malička s nimi mluvila, byla
mimochodem jedna z mých bizarních vlastností, se kterou
jsem musela žít. Jiné byly ještě bizarnější a já sama jsem
věděla sotva dva týdny, že patřím k tajnému kruhu dvanácti
cestovatelů časem a každý den musím na pár hodin skákat
do minulosti. Původně měla tohle prokletí, totiž pardon,
dar moci cestovat časem zdědit moje sestřenice Charlotte,
která by se na to hodila mnohem víc, ale nakonec se zjistilo,
že jsem to já. Což mi vlastně mělo dojít už dávno, protože si
vždycky vytáhnu Černého Petra, totiž v přeneseném slova
smyslu. Když jsme si ve škole před Vánoci losovali, kdo dá
komu dárek, já si vytáhla učitelku (a co byste, prosím pěkně,
dali svojí učitelce?), když mám lístky na koncert, docela ur-
čitě onemocním (případně ráda onemocním o prázdni-
nách), když chci vypadat extra dobře, udělá se mi na čele
beďar velký jako třetí oko. Cestování v čase se sice na první
pohled nedá s beďarama srovnávat, a možná to dokonce
zní záviděníhodně a zábavně, ale není. Je to spíš otravné,
náročné na nervy a nebezpečné. A abych nezapomněla,

kdybych tuhle blbou schopnost nezdělila, nikdy bych nepoznala Gideona, což znamená, že by moje srdce – ať už je z marcipánu nebo ne – bylo ještě vcelku. Ten zmetek je totiž taky jeden z dvanácti cestovatelů časem. Jeden z mála, kteří ještě žijí. Ostatní můžeme potkat jen v minulosti.

„Plakala jsi,“ konstatovala máma.

„Vidíš,“ křiknul Xemerius. „Teď tě vymačká jako citron, už tě ani na vteřinu nespustí z očí a z hledání pokladu dnes v noci nic nebude.“

Zaksichtila jsem se na něj, abych dala najevo, že dneska večer rozhodně poklady hledat nehodlám. No jo, co jiného se dá dělat s neviditelnými kamarády, když nechcete, aby vás ostatní považovali za blázna, protože mluvíte se vzduchem.

„Řekni, že jsi zkoušela svůj pepřový sprej a omylem sis stříkla do očí,“ zakokrhoval vzduch.

Ale na to, abych lhala, jsem byla příliš vyčerpaná. Podívala jsem se na mámu uplakanýma očima a jednoduše šla s pravdou ven. A chtělo to odvahy. „To jen... není mi dobře, protože... je to taková holčičí záležitost, víš?“

„Ale zlatíčko...“

„Zavolám Leslie a to mi určitě hned pomůže.“

Ke Xemeriusovu a mému velkému překvapení se máma s tímhle vysvětlením spokojila. Uvařila mi čaj, konvici spolu s mým oblíbeným puntíkatým hrnkem postavila na noční stolek, pohladila mě po hlavě a jinak mě nechala být. Dokonce si odpustila obvyklé časové omezení. („Gwen! Už bude deset, telefonuješ tři čtvrtě hodiny!“) Někdy fakt je nejlepší máma na světě.

S povzdychem jsem přehodila nohy přes okraj postele a capkala směrem ke koupelně. Ovál mě studený vítr.

„Xemeriusi? Jsi tady?“ zeptala jsem se polohlasně a namhatala vypínač.

„Přijde na to.“ Xemერიus se klátil hlavou dolů z lustru na chodbě a mžoural do světla. „Jenom jestli se zas neproměníš v pokojovou fontánu!“ Jeho hlas byl najednou vysoký a ubrečený, když mě – bohužel dost věrně – napodoboval. „*A on pak říkal, nemám tušení, o čem tu mluvíš, a já pak řekla, ano nebo ne a on na to řekl, jo, ale prosím přestaň brečet...*“ Teatrálně si povzdychl. „Holky jsou fakt ta nejúnavnější sorta lidí, která existuje. Hned po finančních úřednících v důchodu, prodavačkách v galanterii a předsedech spolku zahrádkářů.“

„Za nic neručím,“ šeptla jsem, abych nevzbudila zbytek rodiny. „Radši vůbec nemluvme ty-víš-o-čem, protože jinak... no, pokojová fontána se zas spustí.“

„Stejně už jeho jméno nemůžu ani slyšet. Podnikneme teď něco smysluplného? Jako třeba pátrání po pokladu?“

Spánek by byl možná o něco smysluplnější, ale bohužel jsem byla naprosto vzhůru. „Pro mě za mě můžeme začít hledat. Ale napřed si ještě odskočím tady s čajem.“

„He?“

Ukázala jsem na dveře na záchod.

„Ach tak,“ pochopil Xemერიus. „Počkám tady.“

V zrcadle v koupelně jsem vypadala mnohem líp, než jsem čekala. Po souchotinách ani památky. Jenom oční víčka jsem měla opuchlá, jako bych se trochu moc nama-lovala růžovými stíny.

„Kdes vlastně celou dobu byl, Xemeriusi?“ zeptala jsem se, když jsem se vrátila na chodbu. „Nebyls náhodou u...?“

„U koho?“ Xemერიus nasadil pobouřený obličej. „Ptáš se snad na Toho, jehož jméno nesmíme vyslovit?“

„Hm, jo.“ Jen bych moc ráda věděla, co Gideon večer dělal. Jak asi vypadá rána na jeho paži? A jestli o mně třeba s někým nemluvil? Něco jako: „*To je všechno obrovské nedorozumění. Samozřejmě že Gwendolyn miluju. Nikdy jsem na ni nic nehrál.*“

„Neee, ne, na to nenaletím.“ Xemerius rozpráhl křídla a snesl se na podlahu. Jak tak přede mnou seděl, dosahoval mi sotva nad kolena. „A taky jsem vůbec nebyl pryč. Rozhlížel jsem se po domě. Jestli má někdo z nás najít ten poklad, budu to já. Už proto, že jinak tu nikdo jiný nedovede procházet zdmi. Nebo prohrabat šuplíky tvjí babičky, aniž by ho při tom někdo načapal.“

„Musí to mít přece taky nějaké výhody, že jsi neviditelný,“ řekla jsem a přešla fakt, že Xemerius nemůže prohrabat vůbec nic, protože svými dušními pařáty nedovede vytáhnout ani ten šuplík. Žádný duch, kterého jsem doposud poznala, nebyl schopen posouvat předměty. Většina z nich nezvládala ani studený pruvan. „A víš, že nehledáme poklad, ale indicii od mého dědečka, která nám má nějak pomoci?“

„Tenhle barák je plnej potenciálních pokladů. A to ani nemluví o všemožných úkrytech,“ pokračoval Xemerius nepohnutě. „Zdi v prvním patře jsou částečně dvojité, mezi nimi jsou chodbičky, které rozhodně nebyly míněné pro lidi s tlustým pozadím, tak uzounké jsou.“

„Fakt?“ Tyhle chodbičky jsem ještě neobjevila. „A jak se do nich dostaneme?“

„Ve většině pokojů jsou dveře prostě za tapetou, ale vždycky je ještě jeden vchod ze skříně tvjí pratety a další za tou masivní kredencí v jídelně. A v knihovně klasicky schovaný za policemi. Z knihovny se taky mimochodem

dá dostat ke schodišti k bytu pana Bernharda a je tam ještě jedno další vedoucí do druhého patra.“

„To by vysvětlovalo, proč se vždycky objeví zničehonic,“ zamumlala jsem.

„To není všechno! Ve velké krbové šachtě u zdi k domu číslo 83 vede žebřík, po kterém se dá vylézt až na střechu. Z kuchyně se do šachty dostat už nedá, tam je krb zazděný, ale ve skříni na konci chodby v prvním patře je záklopka dost velká i pro Santa Clause. Nebo pro vašeho příšerného sluhu.“

„Nebo pro kominíka.“

„A co teprve sklep!“ Xemerius dělal, jako by mou námitku neslyšel. „Jestlipak vaši sousedi vědí, že tam jsou tajné dveře do jejich domu? A že pod vaším sklepem je ještě jeden sklep? Ovšem nesmíš mít strach z pavouků, jestli tam chceš něco hledat.“

„Tak napřed budeme hledat někde jinde,“ řekla jsem rychle a docela jsem přitom zapoměla šeptat.

„Kdybysme věděli, co hledáme, bylo by to samozřejmě jednodušší.“ Xemerius se zadní packou poškrábal na bradě. „Takhle to může být prakticky cokoli: vycpaný krokodýl v bočním traktu, lahev skotské za knihami v knihovně, svazek dopisů v tajné přihrádce sekretáře tvojí pratety, bedna v dutině zdi...“

„Bedna ve zdi?“ přerušila jsem ho. A co byl boční trakt?

Xemerius přikývl. „Ach, myslím, že jsi vzbudila svého bratra.“

S úlekem jsem se otočila. Můj dvanáctiletý bratr Nick stál ve dveřích svého pokoje a rukama si projížděl rozčuchané zrzavé vlasy. „S kým to mluvíš, Gwenny?“

„Je noc,“ zašeptala jsem. „Běž zase spát, Nicku.“

Nick se na mě nerozhodně podíval a já viděla, jak byl najednou z vteřiny na vteřinu vzhůru. „Ve zdi je nějaká bedna?“

„Já... chtěla jsem po ní pátrat, ale myslím, že bude lepší, když počkám, až bude světlo.“

„Nesmysl!“ protestoval Xemerius. „Vidím potmě jako... řekněme jako sova. Kromě toho sotva budeš moct prohledávat dům, až budou všichni vzhůru. Leda bys u toho chtěla společnost.“

„Mám baterku,“ řekl Nick. „Co je v té bedně?“

„To nevím přesně.“ Chvilí jsem přemýšlela. „Možná něco od dědečka.“

„Hmm,“ konstatoval Nick zaujatě. „A kdepak je ta bedna schovaná?“

Tázavě jsem se podívala na Xemeriusa.

„Viděl jsem ji po straně v tajné chodbě za tím tlustým mužem s licousy na koni,“ řekl Xemerius. „Ale kdo by schovával tajné zprávy... ehm, poklady do takové nudné truhly? Ten krokodýl mi připadá mnohem nadějnější. Kdo ví, čím je vycpaný? Jsem pro, abysme ho rozpárali.“

Protože já a krokodýl jsme už měli tu čest, byla jsem proti. „Napřed se podíváme do té bedny. Dutina ve zdi nezní vůbec špatně.“

„Nuuuuuda,“ zakrákal Xemerius. „Nejspíš si tam jen některý z tvých předků před svou starou schovával tabák do fajfky... nebo...“ Očividně ho napadlo něco, co ho povzbudilo, protože najednou se zubil od ucha k uchu. „... rozčtvrcenou neposlušnou služebnou!“

„Ta bedna je v tajné chodbě za obrazem našeho prapraprastrýce Huga,“ vysvětlila jsem Nickovi. „Ale...“

„Skočím pro baterku!“ Můj bratr se bleskurychle otočil.

Vzdychla jsem.

„Proč už zase vzdycháš?“ Xemerius obrátil oči v sloup. „To přece nemůže škodit, když půjde s námi.“ Rozpřáhl křídla. „Obletím rychle svoje kolečko a mrknu se, jestli zbytek rodiny pevně spí. Nechceme přece, aby nás načapala tvoje orlonosá tetka, až budeme hledat diamanty.“

„Jaké diamanty?“

„Mysli přece pozitivně!“ Xemerius už odtřepotal pryč. „Co bys radši? Diamanty nebo rozkládající se pozůstatky neposlušné služebné? Všechno je otázka úhlu pohledu. Sejdeme se před tím tlustým strýcem s herkou.“

„Mluvíš s nějakým duchem?“ Nick se znova objevil za mnou, zhasnul světlo na chodbě a místo toho rozsvítil baterku.

Přikývla jsem. Nick nikdy nezpochybňoval, že bych opravdu mohla vidět duchy, právě naopak. Už jako čtyřletý (to mně bylo osm) mě vehementně obhajoval, když mi někdo nechtěl věřit. Například teta Glenda. Pokaždé jsme se pohádali, když s námi šla do Harrods a já si povídala s milým portýrem, panem Grizzlem. Protože byl pan Grizzle už padesát let po smrti, nemohl nikdo dost dobře chápat, proč jsem se zastavila a začala rozkládat o Windsorech (pan Grizzle byl zapáleným královniným ctitelem) a o příliš vlhkém červnu (počasí bylo Grizzleho druhé nejoblíbenější téma). Někteří lidé se smáli, někteří považovali dětskou fantazii za „skvostnou“ (což mnozí podtrhli tím, že mě pohladili po vlasech), jiní prostě jen vrtěli hlavou, ale nikdo se kvůli tomu nerozčiloval tak jako teta Glenda. Protože jí bylo trapně, vlekla mě pokaždé hned dál, a když jsem se vzpírala, tak mi nadávala, že si mám vzít příklad z Charlotte (která mimochodem už tehdy byla tak doko-

nalá, že jí nesklouzla ani sponečka do vlasů), a – což bylo nejpodlejší – vyhrožovala mi, že nedostanu dezert. Ale přestože svoje hrozby pak i naplnila (a já miluju dezerty na všechny způsoby, dokonce i švestkový kompot), nepřenesla jsem přes srdce představu, že bych měla kolem pana Grizzleho prostě jen tak projít. Nick se mi pokaždé pokoušel pomoci tím, že tetu Glendu úpěnlivě prosil, ať mě pustí, že chudák Grizzle si jinak nemá s kým popovídat, a pokaždé ho teta Glenda naprosto vyšachovala tím, že sladounce pronesla: „Ach, malý Ničíku, kdy konečně pochopíš, že se tvoje sestra jen snaží dělat důležitou? Žádní duchové nejsou! Nebo ty snad nějakého vidíš?“

Nick pak musel smutně zavrtět hlavou a teta Glenda se triumfálně usmívala. V den, kdy se rozhodla, že už s námi do Harrods nikdy nepůjde, Nick překvapivě změnil taktiku. Droboučký a s buclatými tvářičkami (Byl tak roztočilý jako malý kluk a jak rozkošně šišlal!) si stoupl před tetu Glendu a rozkřikl se: „Víš, co mi pan Grizzle teď pověděl, teto Glendo? Pověděl mi, že jsi zlomyslná flustlovaná čarodějnice!“ Pan Grizzle by samozřejmě nikdy nic takového neřekl (na to byl příliš slušný a teta Glenda příliš dobrá zákaznice), ale moje máma ze sebe předešlý večer vypustila něco podobného. Teta Glenda stiskla rty, popadla Charlotte za ruku a jednoduše odpochovala pryč. Doma z toho pak byla docela ošklivá hádka s mámou (máma se zlobila, že jsme museli sami najít cestu domů, a teta Glenda jednoznačně poznala, že flustlovaná čarodějnice pochází z úst její sestry) a důsledek toho všeho byl, že už jsme nesměli chodit s tetou Glendou nakupovat. Slovo „flustlovaný“ ovšem dodneška rádi používáme.

Když jsem byla starší, přestala jsem všem lidem vyklá-

dat, že vidím věci, co oni ne. Což je to nejchytřejší, co můžete udělat, pokud nechcete, aby si o vás ostatní mysleli, že jste blázen. Jen před svými sourozenci a Leslie jsem se nikdy nemusela přetvařovat, ti mi totiž věřili. Mámou a pratetou Maddy jsem si nikdy nebyla docela jistá, ale přinejmenším si ze mě nedělaly legraci. Protože tetu Maddy v nepravděpodobných intervalech přepadaly podivné vize, nejspíš moc dobře věděla, jak se cítí někdo, komu nikdo nevěří.

„Je milý?“ zašeptal Nick. Světelný kužel baterky tancoval po schodech.

„Kdo?“

„No ten duch.“

„Jde to,“ zamumlala jsem podle pravdy.

„A jak vypadá?“

„Docela roztomile. Ale myslí si, že je nebezpečný.“ Zatímco jsme se po špičkách plížili dolů do druhého patra, kde bydlely tetu Glenda a Charlotte, pokusila jsem se Xemeriusu popsat tak dobře, jak jsem jen dovedla.

„Hustý,“ zašeptal Nick. „Neviditelné domácí zvířátko! Fakt ti závidím!“

„Domácí zvířátko! Jen to prosím neříkej, až u toho bude Xemerius.“ Napůl jsem doufala, že svou sestřenku uslyším skrz dveře chrápat, ale samozřejmě že nechrápala. Perfektní lidé nevydávají ze spánku žádné nepěkné zvuky. Flustlující.

O půl patra níž můj malý bráška zívnuł a já měla najednou špatné svědomí. „Poslechni, Nicku, je půl čtvrté ráno a ty musíš vstávat do školy. Máma mě zabije, jestli zjistí, že jsem tě nenechala spát.“

„Nejsem ani trošičku unavený! A opovaž se mě z toho teď vyšachovat! Co tam asi dědeček schoval?“

„Nemám nejmenší tušení – možná knihu, v které mi všechno vysvětluje. Nebo aspoň dopis. Dědeček byl velmistrem Strážců. Moc dobře věděl o mně a těchhle časocestovacích záležitostech a taky věděl, že to nebyla Charlotte, kdo zdědil ten gen, ale já. Protože jsem ho totiž osobně v minulosti potkala a pověděla jsem mu to.“

„Ty se máš,“ zašeptal Nick a skoro stydlivě dodal: „Upřímně řečeno si na něj už moc nepamatuju. Vím jenom, že měl vždycky dobrou náladu a nebyl ani trochu přísný, na rozdíl od lady Aristy. Kromě toho vždycky voněl po karamelu a ještě něčem podivně kořeněném.“

„To byl dýmkový tabák – pozor!“ Jen tak tak jsem Nicka zarazila. Mezitím jsme totiž prošli druhým patrem a cestou do prvního bylo pár nepěkných schodů, které děsně skřípaly. Léta nočního plížení do kuchyně koneckonců musela zanechat nějaký efekt. Obešli jsme nebezpečná místa a konečně dorazili k obrazu praprapraprastrýce Hughy.

„O. k. Tak jsme tady!“

Nick posvítíl našemu předkovi baterkou do obličeje. „To je tak sprostý, že svého koně nazval Fat Annie! To zvíře je úplně vyzáblý, zato on sám vypadá jako prase na výkrm s knírem!“

„Jo, to si taky myslím.“ Nahmatala jsem zástrčku za rámem, která spouštěla mechanismus tajných dveří. Jako vždycky trochu drhnul.

„Všichni spí jako mimina.“ Xemerius s funěním přistál na schodech vedle nás. „To znamená všichni až na pana Bernharda. Ten očividně trpí poruchou spánku. Ale bez starosti, nepřijde nám do cesty, zásobil se v kuchyni studenými pářečky a dívá se na film s Clintem Eastwoodem.“

„Bezva.“ Obraz se s obvyklým skřípěním odsunul dozadu a odhalil vchod k několika schůdkům mezi zdmi, které končily jen metr a půl před dalšími dveřmi. Ty vedly do koupelny v prvním patře a z druhé strany byly zamaškované zrcadlem. Dřív jsme tudy často chodili (vtip byl v tom, že jste nikdy nemohli vědět, jestli zrovna někdo není v koupelně), ale k čemu byl tenhle tajný vchod skutečně dobrý, na to jsme nikdy nepřišli. Možná se některému z našich předků líbila představa, že může z oné místnosti kdykoli zmizet.

„A kde je ta bedna, Xemeriusi?“ zeptala jsem se.

„Blebo. Mehi hdmi.“ V polotmě jsem to pořádně neviděla, ale znělo to, jako by se dloubal v zubech.

„Xemerius je docela jazykolam,“ řekl Nick. „Budu mu říkat Xemi. Nebo Merry. Můžu přinést tu bednu?“

„Je někde vlevo,“ řekla jsem.

„Chám jsi jahykolam,“ prsknul Xemerius. „Šemi nebo Merry – ho by he ti tak híbilo! Pocháhím h dlouhé vinie mochných dévonů a nache méno...“

„Poslechni, ty máš něco v puse?“

Xemerius si odplivnul a mlasknul. „Teď už ne. Sežral jsem toho holuba, co spal na střeše. Pitomý peří.“

„Ty nemůžeš jíst!“

„Nemá o ničem ani ponětí, ale pokaždé si musí přihrát svoji polívčičku,“ řekl Xemerius uraženě. „A nedopřeje mi ani holoubka.“

„Nemůžeš sníst holuba,“ zopakovala jsem. „Jsi duch.“

„Jsem *démon*! Můžu sníst, co budu chtít! Jednou jsem dokonce spořádal celého kněze. Se sutanou a škrobeným límečkem. Proč koukáš tak nevěřičně?“

„Dávej radši pozor, jestli někdo nejde.“

„Hej! Ty mi snad nevěříš?“

Nick už sešel po schodech a osvětloval baterkou zdi. „Nic nevidím.“

„Bedna taky stojí mezi zdmi. V dutině, ty dutohlave,“ řekl Xemerius. „A já nelžu! Když řeknu, že jsem snědl holuba, tak jsem snědl holuba.“

„Je v dutině za cihlami,“ informovala jsem Nicka.

„Žádná z nich ale nevypadá, že by byla uvolněná.“ Můj bráška si kleknul a zkoušel na ně zatlačit rukama.

„Hejhaló, mluvím s tebou!“ dožadoval se Xemerius pozornosti. „Ignoruješ mě snad, ty plačko jedna?“ Když jsem neodpověděla, vykřikl: „No dobře, byl to *duch holuba*! Ale to se taky počítá.“

„Duch holuba – no není to k smíchu? I kdyby existovali holubí duchové – a já jsem ještě nikdy žádného neviděla – nemohl bys je sníst, duchové se nemůžou vzájemně zabíjet.“

„Všechny jsou naprosto pevný,“ zahlásil Nick.

Xemerius rozzuřeně odfrknul: „Zprv i holubi se můžou rozhodnout, jestli zůstanou na zemi jako duchové, ví bůh proč. Možná má nějaké nevyřízené účty s kočkou. A zadruhé mi, prosím pěkně, vysvětli, jak rozeznáš normálního holuba od jeho ducha! A zatřetí jeho duší život skončí, když ho sežeru. Protože já nejsem obyčejný duch, nýbrž – nevím, kolikrát už jsem to musel říkat – *démon*. Možná ve vašem světě moc nezmůžu, ale ve světě duchů jsem docela velká šajba. Kdy to konečně pochopíš?“

Nick se znovu postavil a párkrát narazil do zdi. „Ne, nic s tím nezmůžeme.“

„Pšt! Přestaň s tím, děláš rámus.“ Vykoukla jsem z chodby a vyzývavě jsem se podívala na Xemeriusa. „No, super, ty šajbo. Co teď?“

„Co jako? Neřekl jsem ani slovo o uvolněných cihlách.“

„A jak se k tomu asi tak teď máme dostat?“

Odpověď „kladivem a dlátem“ byla očividná. Ovšem neřekl ji Xemerius, ale pan Bernhard. Ztuhla jsem leknutím. Stál tam sotva metr nade mnou. V polotmě jsem viděla, jak se jeho soví brýle blýskají. A jeho zuby. On se snad smál?

„Ale do háje!“ Xemerius leknutím vyplivl hlt vody na běhoun. „To ty pářečky snad vdechnul. Nebo ten film nestál za nic. Na Clinta Eastwooda už se nedá spolehnout.“

Bohužel jsem ze sebe nebyla schopná dostat víc než: „Ccco?“

„Kladivo a dláto by byla ta nejlepší volba,“ zopakoval pan Bernhard pohotově. „Ale navrhuji, abyste tento plán odsunula na později. Už kvůli tomu, abyste nerušila noční klid obyvatel, až budete tu truhlu vytahovat z úkrytu. Ach, je tu i pan Nick.“ Podíval se do světla Nickovy baterky a ani nemrkl. „Bosý! Nastydnete se.“ On sám měl pantofle a elegantní župan s vyšitým monogramem W. B. (Walter? Willy? Wignad? Pro mě byl pan Bernhard vždycky muž bez křestního jména.)

„Odkud víte, že hledáme bednu?“ zeptal se Nick. Jeho hlas byl rozhodný, ale podle vytřeštěných očí jsem poznala, že je stejně vyděšený a překvapený jako já.

Pan Bernhard si znovu poposunul brýle. „Nu, pravděpodobně proto, že jsem tam tuto – ehm – *bednu* osobně zazdíl. Jedná se o cennou, dřevem vykládanou truhlu, starožitnost z raného 18. století, která patřila vašemu dědečkovi.“

„A co je v ní?“ zeptala jsem se, když už jsem byla schopná promluvit.

Pan Bernhard se na mě káravě podíval. „Samozřejmě mi nepříslušelo se na něco takového dotazovat. Tu truhlu jsem tu pouze schoval na příkaz vašeho dědečka.“

„To mi nenamluví,“ zahuhňal nevrle Xemerius. „Když jinak všude strká ten svůj zvědavej čumák. A připlíží se, když jednoho předtím ukolíbal pářečkama. To je ale jenom tvoje chyba, nevěřící pokojová fontáno! Kdybys mě neosočovala ze lži, nebyl by nás tenhle pravěkej vejř pře-kvapil.“

„Samozřejmě vám rád pomohu tu truhlu vytáhnout,“ pokračoval pan Bernhard. „Ale upřednostňoval bych dnešní večer, až budou vaše babička a teta na setkání dámského Rotary klubu. Proto bych nyní navrhoval, abychom šli všichni do postele, koneckonců ráno musíte do školy.“

„Jo, jasně a mezitím sám vyseká tu věc ze zdi,“ řekl Xemerius. „Pak shrábne diamanty a nechá nám v bedně pár starých ořechů. To znám.“

„Nesmysl,“ zamumlala jsem. Kdyby pan Bernhard chtěl, mohl to udělat už dávno, protože kromě něj o té bedně nikdo jiný nevěděl. Co v ní ksakru může být, že ji dědeček nechal zazdít ve svém vlastním domě?

„Proč nám chcete pomoci?“ zeptal se Nick. Dovedl vyslovit otázky, co jsem měla taky na jazyku, dost netaktně.

„Protože dovedu zacházet s kladivem a dlátem,“ řekl pan Bernhard. A tiše dodal: „A protože tu bohužel nemůže být váš dědeček, aby mohl stát po boku slečny Gwendolyn.“

Najednou se mi znovu stáhlo hrdlo a musela jsem bojovat se slzami. „Děkuju,“ zamumlala jsem.

„Neradujte se předčasně. Klíč k té truhle se... ztratil. A já nevím, jestli přenesu přes srdce znehodnotit tak cenný kus páčidlem,“ vzdychl pan Bernhard.

„To znamená, že mámě ani lady Aristě nic neřeknete?“ zeptal se Nick.

„Ne, pokud okamžitě půjdete do postele.“ Znovu jsem zahlédla, jak se v polotmě zableskly jeho zuby, pak se otočil a vykročil po schodech nahoru. „Dobrou noc. Zkuste se ještě trochu vyspat.“

„Dobrou noc, pane Bernharde,“ zamumlali jsme s Nickem.

„Holomku stará,“ řekl Xemerius. „Nemysli si, že tě spustím z očí!“

*Kruh krve ukončení káže,
kámen mudrců věčnost sváže.
V šatech mládí vzkypí nových sil,
nesmrtelnému by tak moc do žil vлил.*

*Pozor však, až vyjde dvanáctá hvězda!
Osud pozemského cestu svou sezná.
Mládí taje, dubu zvoní hrana,
doba jeho žití na zemi je daná.*

*Dvanáctá hvězda zbledne, to je ta chvíle,
kdy orel navždy dojde svého cíle.
Láska hvězdu bolí, žal ji drtí,
a tak se sama vysvobodí smrtí.*

Z tajných zápisků hraběte Saint Germaina

2.

„Takže?“ Naše spolužačka Cynthia se před námi rozkročila, ruce v bok a zatarasila nám cestu nahoru do prvního patra. Studenti, co ji museli zleva a zprava obcházet, si stěžovali na zácpu. Cynthia to nechávalo naprosto chladnou. Otáčela svou ošklivou kravatou, co patřila ke školní uniformě Saint Lennox, mezi prsty a nasadila vážný obličej. „Jak si mám představit vaše kostýmy?“ O víkendu bude mít narozeniny a pozvala nás na každoroční kostýmovou párty.

Leslie rozčileně zavrtěla hlavou. „Víš, že jsi čím dál tím víc praštěná, Cyn? Totiž, už dřív jsi byla divná, ale poslední dobou je to fakt nápadný. Hostů se přece nemůžeš ptát, co si oblečou na tvoji párty!“

„Přesně! Ještě nakonec budeš muset slavit sama.“ Pokusila jsem se protáhnout kolem. Ale Cynthiina ruka na mojí paži mě bleskurychle zastavila.

„Pokaždé si vymyslím tak zajímavé motto a pak se objeví zábavokazové, co se ho nedrží,“ řekla. „Připomenu jen *karnaval zvířat* a lidi, co se objevili s jedním pérem ve vlasech a tvrdili, že jdou za kuře! Jo, jen klidně koukej provinile, Gwenny. Moc dobře vím, čím to byl nápad.“

„Ne každý má mámu, jejímž koníčkem je vyrábět sloní masky z papírmaše,“ hlesla Leslie a já jen ponuře a s mizernou náladou zamumlala: „Musíme jít.“ Chtěla jsem

ještě dodat, jak naprosto ukradená mi momentálně Cynthiaina párty je, ale potlačila jsem to. Stejně to na mně bylo určitě vidět.

Stisk na mé paži zesílil. „A vzpomínáte ještě na *Barbie Beachparty*?“ Cynthiai očividně při vzpomínce na tenhle večírek přeběhl mráz po zádech – oprávněně, jen tak mimochodem – a zhluboka se nadechla. „Tentokrát jsem vsadila na jistotu. *Zeleně se zelená* je báječné motto a nenechám nikoho, aby mi ho zkazil. Abychom si dobře rozuměly: Zelený lak na nehty nebo zelený šátek stačit nebudou.“

„Uhneš, když ti jednu ubalím a vyrobím ti modřinu?“ zavrčela jsem. „Do té párty určitě zezelená.“

Cynthia dělala, jako by mě neslyšela. „Já kupříkladu půjdu za viktoriánskou květinářku Elizu Doolittleovou. Sarah má geniální kostým paprikového lusku – ačkoli moc nevím, co bude dělat, až bude muset na záchod. Gordon bude za louku sedmikrásek, od hlavy až k patě bude mít umělý trávník.“

„Cyn...“ Bohužel se nenechala odstrčit.

„A Charlotte si zrovna nechává šít kostým u své krejčově. Ale její převlek je ještě tajemství, nemám pravdu, Charlotte?“

Moje sestřenka Charlotte, zaklíněná mezi páťáky, se pokusila zastavit, ale masa studentů ji nemilosrdně posouvala po schodech nahoru. „No, není zas tak těžké to uhádnout. Řeknu jen: tyl v sedmi různých odstínech zelené. A jak to tak vypadá, objevím se v doprovodu krále Oberona.“ Poslední větu musela křiknout přes rameno. Přitom se na mě podívala a podivně se usmála. To udělala už u snídaně. Málem jsem po ní mrskla rajče.

„Hodná Charlotte,“ konstatovala Cynthia spokojeně.

„Přijde v zelené a v mužském doprovodu. Takové hosty mám nejradši.“

Charlottin mužský doprovod přece snad není... ne, vyloučeno. Gideon by si nikdy nenalepil špičaté uši. Nebo jo? Podívala jsem se za Charlotte, která se i v tlačnici pohybovala jako královna. Lesklé zrzavé vlasy měla zapletené v retro stylu a holky z nižších tříd na ni hleděly s tou směsicí odporu a obdivu, kterou vyvolává jen opravdová závist. Zítřka ráno se to na školním dvoře nejspíš bude jen hemžit roztomilými zapletenými účesy.

„Takže, za co a s kým přijdete?“ zeptala se Cynthia.

„Jako marťani, nejlepší hostitelko všech dob,“ povzdychla si rezignovaně Leslie. „A koho přivedeme s sebou, to bude překvapení.“

„Ach, o. k.“ Cynthia pustila mou ruku. „Marťani. Ne zrovna pěkné, ale originální. Třeba si to ještě promyslíte.“ Aniž by se rozloučila, zamířila k další oběti. „Katie! Ahoj! Stůj! Jde o moji párty!“

„Marťani?“ zopakovala jsem a pohledem jsem ze zvyku zamířila do výklenku, ve kterém se obvykle opíral o zeď James, školní duch. Dneska ráno byl výklenek prázdný.

„Nějak jsme se jí přece musely zbavit,“ řekla Leslie. „Párty! Tsss, kdo se zabývá takovými věcmi?“

„Slyšel jsem něco o párty? Já jdu.“ Gideonův bratr Raphael se objevil za námi a docela samozřejmě se vmáčknuv mezi nás, do mě se zavěsil a Leslie objal kolem pasu. Kravatu měl uvázanou fakt divně. Přesně řečeno si na ní udělal dvojitý uzel. „A já už myslel, že vy Anglání oslavám moc nedáte. Když jen pomyslím na zavírací hodiny v pubech.“

Leslie se mu energicky vymanila. „Bohužel tě musím zklamat. Cynthiina každoroční kostýmová párty nemá s nor-

málním mejdanem nic moc společného. Představ si, že máš rád večírky, kde rodiče střeží bufet, aby nikdo nenalil žádný alkohol do nápojů nebo nepřevrhl dezert.“

„No jo, ale zato s námi vždycky hrajou mooc zábavné hry,“ hájila jsem Cynthiiny rodiče. „A většinou jsou jediní, kdo tancuje.“ Podívala jsem se na Raphaela ze strany, ale rychle jsem zase uhnula pohledem, protože byl z profilu tak moc podobný svému bratrovi. „Upřímně řečeno se divím, že tě Cyn ještě nepozvala.“

„Ale jo, pozvala,“ vzdychl Raphael. „Řekl jsem, že už bohužel něco mám. Nenávidím párty s mottem a povinným kostýmem. Ale kdybych věděl, že vy dvě jdete taky...“

Zrovna jsem mu chtěla nabídnout, že mu zavážu kravatu správně (Školní řád byl, pokud šlo o tohle, dost přísný.), ale pak znovu položil ruku Leslie kolem pasu a vesele pronesl: „Vyprávěla jsi Gwendolyn, že jsme lokalizovali poklad z té vaší mysteriózní hry? Už ho našla?“

„Jo,“ odvětila Leslie pouze. Zarazilo mě, že se tentokrát nějak nedovede uvolnit.

„A jak je ta hra dál, *mignonne*?“

„Vlastně to není žádná...“ začala jsem, ale Leslie mi skočila do řeči.

„Je mi líto, Raphaeli, ale už nemůžeš hrát s námi,“ konstatovala chladně.

„Co prosím? No, to není moc fér!“

Taky mi to nepřišlo fér. Koneckonců jsme nehráli žádnou hru, z které bychom mohli chudáka Raphaela vylučovat. „Leslie má na mysli jen to, že...“

„No jo, život není vždycky fér,“ přerušila mě Leslie znovu, ještě chladněji. „Poděkuj za to svému bratrovi. Jak jistě moc dobře víš, stojíme v téhle *hře* na opačných stra-

nách. A my nemůžeme riskovat, že Gideonovi předáš jakékoli informace. On je totiž nesmírně ko... není zrovna milý člověk.“

„Leslie!“ Přišla snad o rozum?

„*Pardon?* Hledání pokladu má něco společného s mým bratrem a cestováním v čase?“ Raphael nás obě pustil a zůstal stát jako přikovaný. „A můžu se zeptat, co vám provedl?“

„Teď děláš překvapenýho,“ prskla Leslie. „Gideon a ty spolu určitě o všem mluvíte.“ Mrkla na mě. Já jen zmateně civěla.

„Ne, to teda neděláme!“ vykřikl Raphael. „Máme na sebe sotva čas! Gideon je pořád na tajných misích. A když už je doma, dumá nad tajnými materiály nebo vypaluje tajné díry do stropu. Nebo ještě hůř, objeví se Charlotte a prudí.“ Zatvářil se tak nešťastně, že bych ho nejradši objala, hlavně proto, že tiše dodal: „Myslel jsem si, že jsme kamarádi. Včera odpoledne jsem měl ten dojem, že bysme si mohli rozumět.“

Leslie – nebo bych radši měla říct „má kamarádka lednička“? – jenom pokrčila rameny. „Jo, včera to bylo prima. Ale upřímně, sotva se známe. To se přece nedá hned mluvit o přátelství.“

„Takže jsi mě jenom využila, abys zjistila ty souřadnice,“ řekl Raphael a zkoumavě se na Leslie zahleděl. Možná doufal, že to popře.

„Jak jsem řekla, život není vždycky fér.“ Pro Leslie tím byla tato záležitost očividně uzavřená. Táhla mě dál. „Gwen, musíme si pospíšet,“ řekla. „Counterová dneska rozděljuje témata na referáty. A já nemám v úmyslu dělat rešerši o rozšiřování východní delty Gangy.“

Ohlédla jsem se za Raphaelem, který se tvářil vcelku překvapeně. Pokusil se strčit si ruce do kapes u kalhot, ale zjistil, že školní uniforma vůbec žádné kapsy nemá.

„Ach, Leslie, podívej se přece!“ řekla jsem.

„... a taky nic o nevyslovitelných etnikách.“

Popadla jsem ji za ruku jako předtím Cynthia mě. „Co je to s tebou, sluníčko?“ zašeptala jsem. „Proč jen musíš Raphaela tak urážet? Je to součást nějakýho plánu, co ještě neznám?“

„Jsem jenom opatrná.“ Leslie se podívala na nástěnku. „Ach, jak pěkné, designové šperky jako nový volitelný předmět! Å propos, šperky!“ Zašmátrala pod svou halenkou a vytáhla řetízek. „Podívej, nosím ten klíček, cos mi přinesla ze svojí cesty časem, jako přívěsek. Není to cool? Všem říkám, že je to klíč k mému srdci.“

Pokus odvést pozornost u mě nezafungoval. „Leslie, Raphael nemůže za to, že je jeho bratr zmetek. A já věřím, že nemá o Gideonových tajemstvích ani potuchy. Je v Anglii nový a ve škole taky a nikoho tu nezná...“

„Určitě najde dost lidí, kteří se postarají o to, aby měl kamarády.“ Leslie zas tvrdohlavě koukala mimo mě. Na nose jí tancovaly pihy. „Uvidíš, zítra na mě zapomene a *mignonne* bude říkat nějaký jiný.“

„Jo, ale...“ Teprve když Leslie celá zrudla, se mi rozsvítilo. „Aha, rozumím! Tvůj odmítavý postoj nemá s Gideonem vůbec nic společného! Máš strach, že se do Raphaela zabouchneš!“

„Blbost. Vůbec není můj typ.“

Aha. To je všeríkající. Koneckonců jsem byla její nejlepší kamarádka a znala jsem ji celou věčnost. A svojí odpovědí by neoblbla ani Cynthia.

„No tak, Leslie. Co mi tu chceš namlouvat?“ Musela jsem se smát.

Leslie odvrátila pohled od inzerátů a zakřenila se na mě. „A i kdyby! Nemůžeme si teď dovolit obě trpět hormonálním měknutím mozku. Docela stačí, že není příčetná jedna z nás.“

„Mockrát děkuju.“

„Vždyť je to pravda! Protože se zaobíráš jen Gideonem, neuvědomuješ si vážnost situace. Potřebuješ někoho, kdo dovede jasně uvažovat, a to jsem já. Nenechám se tímhle Francouzem zviklat, ani náhodou.“

„Ach, Leslie!“ Spontánně jsem jí padla kolem krku. Nikdo, nikdo, *nikdo* na celém světě nemá tak báječnou, bláznivou, chytrou kamarádku jako já. „To by přece bylo strašný, kdyby ses musela vzdát toho, že se šťastně zamiluješ.“

„Teď ale trochu přeháníš.“ Leslie mi vyprskla do ucha. „Jestli je ten kluk jen z pŭlky po svém bratrovi, nejpozději po týdnu by mi zlomil srdce.“

„No a?“ namítla jsem a plácla ji. „To je přece z marcipánu a vždycky si z něj můžeš uplácat nový!“

„Nedělej si z toho legraci. Marcipánové srdce je metafora, na kterou jsem vážně pyšná.“

„No jasně. Jednoho dne tě budou citovat kalendáře na celém světě,“ prohlásila jsem. „*Srdce se vůbec nedá zlomit, protože je z marcipánu.* Metafora moudré Leslie Hayové.“

„A to je bohužel špatně,“ ozval se hlas za námi. Patřil našemu angličtináři, panu Whitmanovi, který také toto ráno vypadal na učitele příliš dobře.

„Co vy víte o konzistenci ženských srdcí?“ byla bych se ráda zeptala, ale když jde o pana Whitmana, držím se radši

zpátky. Stejně jako paní Counterová rád rozdává extra domácí úkoly na exotická témata, a ač vypadá nenuceně, o to víc dovede být neúprosný.

„Co je na tom, prosím pěkně, špatně?“ zeptala se Leslie, veškerá opatrnost ta tam.

Podíval se na nás a zavrtěl hlavou. „Myslel jsem, že jsme rozdíl mezi metaforou, příměrem, symbolem a obrazem probrali dostatečně. Pro mě za mě můžeme rčení o zlomeném srdci počítat mezi metafory, ale ten marcipán je docela jasně co?“

Koho to, k čertu, zajímá? A odkdy začíná vyučování už na chodbě? „Symbol... ehm... příměr?“ zeptala jsem se.

Pan Whitman přikývl. „I když velmi špatný,“ řekl se smíchem. Pak jeho obličej znovu zvažněl. „Vypadáš unaveně, Gwendolyn. Byla jsi celou noc vzhůru, přemítala a nerozuměla světu, nemám pravdu?“

No teda... do toho mu ale opravdu vůbec nic není. A svůj soucitný tón si může taky strčit někam.

Vzdychl. „Je toho na tebe možná příliš.“ Nahmatal svůj pečtní prsten, kterým se prokazoval coby člen Strážců. „Což se dalo očekávat. Možná by ti měl doktor White něco předepsat, aspoň na uklidnění.“ Můj dotčený pohled kvitoval povzbudivým úsměvem, pak se otočil a vešel před námi do třídy.

„Přeslechla jsem se, nebo mi právě pan Whitman navrhl, ať si nechám předepsat prášky na spaní?“ zeptala jsem se Leslie. „Hned potom, co mi řekl, jak strašně vypadám.“

„Jo, to by se mu tak hodilo,“ odfrkla si Leslie. „Přes den loutkou Strážců a v noci uspaná, abys nemohla přijít na nějaké hloupé myšlenky. Ale to se mu nepodaří.“ Ener-

gicky si odhrnula pramínek vlasů z obličej. „Ukážeme jim, že tě strašlivě podceňují.“

„Ehm,“ já na to, ale Leslie se na mě dívala hrozně odhodlaně.

„Vypracujeme mistrovský plán, o první přestávce, na holčičích záchodech.“

„Rozkaz,“ přikývla jsem.

Mimochodem Whitman neměl pravdu, vůbec jsem nevypadala unaveně (o přestávkách jsem to několikrát zkontrolovala v zrcadle na záchodech) a kupodivu jsem se tak ani necítila. Po naší noční akci s hledáním pokladu jsem docela rychle zase usnula a byla ušetřena nočních můr. Možná se mi zdálo i něco pěkného, protože v těch magických vteřinách mezi spánkem a probuzením jsem se cítila plná důvěry a naděje. Ale když jsem se definitivně probírala, přepadla moje vědomí smutná fakta, v čele s tím, že *Gideon na mě jen něco hrál*.

Ale trochu té naděje se ve mně zachovalo i přes den. Možná to bylo tím, že jsem konečně spala pár hodin v kuse, nebo mi nejspíš ve snu došlo, že souchotiny se už dají léčit. Nebo moje slzné kanálky prostě vyschly.

„Myslíš, že je možné, že si Gideon sice naplánoval, že se do něj zamiluju, ale pak se do mě, tak nějak omylem, zamiloval taky?“ zeptala jsem se Leslie opatrně, když jsme si po vyučování balily věci. Celé dopoledne jsem se tomuto tématu – ve prospěch čisté hlavy, až budeme osnovat náš mistrovský plán – vyhýbala, ale teď jsem o tom prostě musela mluvit, jinak bych explodovala.

„Ano,“ souhlasila Leslie po krátkém zaváhání.

„Vážně?“ vydechla jsem překvapeně.

„Možná to bylo to, co ti včera tak moc chtěl povědět. Ve filmech se přece vždycky kvůli těmhle umělým nedorozuměním, které se ještě před happy endem mají postarat o napětí, strašně rozčilujeme. A vlastně by se daly sprovodit ze světa jen trochou normální komunikace.“

„Přesně! Tohle je místo, kdy vždycky vykřikuješ: *Prostě mu to řekni, ty krávo blbá!*“

Leslie přikývla. „Ale ve filmu se do toho vždycky něco připlete. Pes překouše telefonní kabel, podlá protivnice nepředá zprávu dál, matka tvrdí, že se přestěhoval do Kalifornie... však víš!“ Podala mi kartáč na vlasy a zkoumavě si mě prohlížela. „Víš co, čím víc o tom přemýšlím, tím víc nepravděpodobné se mi zdá, že by se do tebe *nezamíloval*.“

Samou úlevou mi zvlhly oči. „Pak by sice pořád byl zmetek, ale... myslím, že bych mu to mohla odpustit.“

„Já taky,“ řekla Leslie a usmála se na mě. „Mám tu voděodolnou řasenku a lesk na rty – chceš?“

Škodit to rozhodně nemůže.

Ze třídy jsme zase odcházely mezi posledními. Měla jsem teď tak dobrou náladu, že Leslie cítila povinnost šfouchnout mě loktem do žeber. „Vážně nechci brzdit tvůj entuziasmus, ale taky se můžeme plést. Protože jsme viděly příliš mnoho romantických filmů.“

„Jo, to přece vím,“ přikývla jsem. „Hele, támhle je James.“ Ohlédla jsem se. Většina studentů už byla na cestě ven, takže se nemohli podívat, proč mluvím s výklenkem.

„Ahoj Jamesi!“

„Dobrý den, slečno Gwendolyn.“ Jako vždy měl květovaný kabátec, kalhoty po kolena a krémově bílé punčochy.

Na nohou měl brokátové boty se stříbrnými přezkami a šátek kolem krku měl tak umělecky a komplikovaně uvázaný, že nebylo možné, že by to svedl sám. Nejvíc udivující byla jeho paruka s lokýnkami, vrstva pudru na obličejí a nalepené mateřské znamínko, kterému z neznámých důvodů říkal „flastríček krásy“. Bez všech těch vymožeností a v nějakých normálních šatech by možná vypadal docela dobře.

„Kde jsi byl dneska dopoledne, Jamesi? Byli jsme domluvení na druhou přestávku, už si nevzpomínáš?“

James zavrtěl hlavou. „Nenávidím tuhle horečku. A nelíbí se mi tenhle sen – je to tu všechno tak... *ošklivé!*“ Ztěžka vzdychl a ukázal nahoru ke stropu. „Říkám si, jací nevzdělaní přemalovali ty fresky. Můj otec za ně dal celé jmění. Pastýřka uprostřed se mi moc líbila, je vskutku mistrně vymalovaná, ačkoli má matka vždycky říká, že je oblečena příliš svobodomyslně.“ Rozmrzele se podíval napřed na mě, pak na Leslie, přičemž se jeho pohled obzvlášť dlouho zdržel na plisované sukni naší uniformy a na našich kolenou. „Kdyby ovšem má matka věděla, jak jsou lidé oblečení v mém horečnatém snu – byla by zděšená! Já sám jsem zděšen. Nikdy v životě bych nevěřil, že mám tak zvrácenou fantazii.“

James má dneska očividně vyloženě špatný den. Aspoň že Xemerius (kterého James obzvlášť nenávidí!) se rozhodl zůstat doma. (Aby si pohlídal poklad a pana Bernharda, jak sám tvrdil. Já ho naproti tomu podezřívala, že chce tetě Maddy zas při čtení koukat přes rameno. Ten brak, co zrovna četla, se mu očividně zamlouval.)

„Zvrácená! To je panečku šarmantní kompliment, Jamesi,“ pronesla jsem shovívavě. Dávno jsem vzdala Jame-

sovi vysvětlovat, že nesní, ale je přibližně dvě stě třicet let po smrti. Nikdo nejspíš neslyší něco takového rád.

„Před chvílí mi doktor Barrow znovu pustil žilou, a mohl jsem dokonce vypít pár loků,“ pokračoval. „Doufal jsem, že se mi tentokrát bude zdát něco jiného – ale... budiž, jsem tu zas.“

„A je to dobře,“ řekla jsem vřele. „Moc bys mi chyběl.“

James se nuceně zasmál. „No ano, já bych lhal, kdybych tvrdil, že jste mi také svým způsobem nepřiřostla k srdci. Budeme nyní pokračovat s výukou zdvořilosti?“

„Bohužel už na to nemáme čas. Ale zase zítra, jo?“ Na schodech jsem se ještě třikrát otočila. „Ach, Jamesi? Jak se v září v roce 1782 jmenoval tvůj nejoblíbenější kůň?“

Dva kluci, kteří po chodbě tlačili stůl se zpětným projektorem, se zastavili a Leslie se zahihňala, když se oba naráz zeptali: „To myslíš mě?“

„Loni v září?“ zeptal se James. „Hector, samozřejmě. Navždy bude mým nejoblíbenějším koněm. Je to ten nejkrásnější grošák, jakého si jen dovedete představit.“

„A jaké je tvé oblíbené jídlo?“

Kluci s projektorem na mě civěli, jako bych přišla o rozum. I James nakrčil čelo. „Co je to za dotazy? V tomto okamžiku nemám absolutně žádný apetit.“

„No, to do zítřka počká. Na shledanou, Jamesi.“

„Jmenuju se Finley, ty blbko,“ řekl jeden z posunovačů projektoru, ten druhý se zakřenil a řekl: „A já jsem Adam, ale tolik to neprožívám. Klidně mi říkej Jamesi.“

Oba jsem je ignorovala a zavěsila se do Leslie.

„Jahody!“ křiknul za mnou James. „Jahody jsou můj naprosto nejoblíbenější pokrm!“

„Co to mělo být?“ chtěla vědět Leslie cestou dolů.

„Jestli Jamese potkám na tom plese, chci ho varovat před neštovicemi,“ vysvětlila jsem jí. „Zrovna mu bylo jednadvacet. Je na umírání moc mladý, nemyslíš?“

„Říkám si, jestli by ses do něčeho takového měla plést,“ řekla Leslie. „Však víš – osud, poslání a tak.“

„No ale nějaký důvod to přece musí mít, že tu pořád straší. Možná je mým posláním mu pomoci.“

„Proč že to musíš na ten ples?“ zeptala se Leslie.

Pokřčila jsem rameny. „Údajně to určil hrabě Saint Germain v těch pošahaných spisech. Aby mě líp poznal nebo tak.“

Leslie pozdvihla obočí. „Nebo tak.“

Vzdychla jsem. „Co já vím. Ten ples se koná v září 1782, ale James onemocní teprve v roce 1783. Jestli se mi povede ho varovat, mohl by třeba odcestovat na venkov, až nemoc vypukne. Nebo se přinejmenším vyhnout tomu lordu Digensovi. Proč se tak zubíš?“

„Chceš mu říct, že jsi z budoucnosti a víš, že se co nevidět nakazí neštovicema? A jako důkaz mu povíš jméno jeho oblíbeného koně?“

„Ehm... no, ten plán není ještě docela dotažený.“

„Lepší by bylo očkování,“ řekla Leslie a rozrazila dveře na školní dvůr. „Což by ovšem taky nebylo zrovna jednoduchý.“

„To ne, ale co je poslední dobou jednoduchý?“ řekla jsem a vzdychla. „Ale sakra!“ Charlotte stála vedle čekající limuzíny, která mě každý den vozila do hlavního sídla Strážců. A to mohlo znamenat jen jediné. Znovu mě budou mučit menuetem, pukraty a obléháním Gibraltaru. Což se hodilo vědět na ples v roce 1782, přinejmenším podle názoru Strážců.

Kupodivu mě to dneska nechalo poměrně chladnou. Nejspíš proto, že jsem byla rozrušená ze setkáním s Gideonem.

Leslie přimhouřila oči. „Co je to za chlápka vedle Charlotte?“ Ukázala na zrzavého Marleyho, adepta prvního stupně, který se vedle svého titulu vyznačoval schopností zrudnout až po uši. Stál vedle Charlotte, hlavu sklopenou.

Vysvětlila jsem Leslie, co je zač. „Myslím, že má z Charlotte strach,“ dodala jsem, „ale tak nějak mu přijde taky prima.“

Charlotte si nás všimla a netrpělivě na nás mávla.

„V každém případě by k sobě díky barvě vlasů skvěle pasovali,“ řekla Leslie a objala mě. „Hodně štěstí. Mysli na všechno, o čem jsme mluvily. A buď opatrná. A *prosím* vyfoť mi toho pana Giordana!“

„Giordano, jen Giordano, pěkně prosím,“ napodobila jsem huhňavý tón svého učitele. „Uvidíme se večer.“

„A Gwenny? Neusnadni to Gideonovi moc, jo?“

„No konečně!“ osopila se na mě Charlotte, když jsem vlezla do auta. „Čekáme tu už celou věčnost. Všichni na nás zírají.“

„Jako by to tobě vadilo. Dobrý den, pane Marley. Jak se máte?“

„Ehm. Dobře. Ehm. A vy?“ A už byl rudý. Bylo mi ho líto. Taky jsem měla sklony se červenat, ale Marleymu se nahrnula krev nejen do tváří, ale barvy rajčat nabyly i uši a krk. Děsný!

„Skvěle,“ řekla jsem, ačkoli bych moc ráda viděla jeho obličej, kdybych řekla, že „na hovno“. Podržel nám dveře a Charlotte se půvabně usadila dozadu. Sedla jsem si naproti ní.

Auto se rozjelo. Charlotte se dívala z okna a já civěla do prázdna a uvažovala, jestli se mám ke Gideonovi chovat radši chladně a uraženě, nebo zřetelně přátelsky, ale zároveň lhostejně. Zlobila jsem se, že jsem to neprobrala s Leslie. Když limuzína dojela na nábřeží, Charlotte už nepozorovala okolí, ale svoje nehty. Pak se na mě znenadání podívala, změřila si mě od hlavy k patě a útočně se zeptala: „S kým půjdeš na Cynthiinu párty?“

Očividně se chtěla hádat. Naštěstí jsme byli skoro na místě. Limuzína už zajížděla na parkoviště v Crown Office Road. „No, ještě jsem se nerozhodla, buď s žabákem Kermitem, nebo se Shrekem, podle toho, kdo bude mít čas. A ty?“

„Gideon chtěl jít se mnou,“ řekla Charlotte a napjatě se na mě podívala. Čekala na mou reakci.

„To je od něj ale milé,“ řekla jsem přátelsky a usmála se. Ani mi to nebylo zatěžko, pokud šlo o Gideona, byla jsem si už docela jistá.

„Ale nevím, jestli mám jeho nabídku vůbec přijmout.“ Charlotte vzdychla, ovšem na jejím číhavém pohledu se nic nezměnilo. „Určitě by se cítil strašně nepříjemně mezi všemi těmi dětmi. Koneckonců si mi často stěžuje na naiivitu a nezralost jisté šestnáctileté dívky...“

Na zlomek vteřiny jsem uvažovala, že možná říká pravdu a nejen proto, že mě chce naštvat. Ale i kdyby – za žádnou cenu jí nedopřeju to potěšení, aby poznala, že se mě to dotklo. Chápavě jsem přikývla. „Měl by v tobě přece zralou a zkušenou společnici, Charlotte, a jestli mu to nestačí, může vždycky zapříst hovor s panem Dalem o fatálních následcích požití alkoholu u mladistvých.“

Vůz zabrzdil a zaparkoval na jednom z rezervovaných

míst před domem, ve kterém měla už po celá staletí své sídlo tajná společnost Strážců. Řidič vypnul motor a v tom samém okamžiku vyskočil Marley ze sedadla spolujezdce. Předběhla jsem ho a otevřela si dveře. Už chápu, jak se musí cítit královna. Nedovolí jí ani, aby sama vystoupila z auta.

Popadla jsem tašku, vylezla z auta, ignorovala Marleyho ruku a tak vesele, jak to jen šlo, jsem pronesla: „A zelená je Gideonova barva, řekla bych.“

Ha! Charlotte sice ani nehnula brvou, ale tohle kolo jsem vyhrála já. Ušla jsem pár kroků, a když jsem si byla jistá, že to nikdo nevidí, dovolila jsem si malinký, triumfální úšklebek. Který mi ovšem okamžitě ztuhl na rtech. Na schodech před vchodem do hlavního sídla Strážců seděl na slunci Gideon. Sakra! Byla jsem tak zabraná vymyšlením pohotové odpovědi pro Charlotte, že jsem si nedala pozor na okolí. Hloupé srdce z marcipánu v mé hrudi netušilo, jestli se má svírat nelibostí, nebo samou radostí bušit rychleji.

Jakmile nás uviděl, Gideon vstal a oklepal si prach z džínnů. Zpomalila jsem a pokoušela se rozhodnout, jak se k němu budu chovat. S třesoucími se rty sotva dovedu věrohodně předvést variantu „kamarádká, ale zřetelně lhostejná“. Bohužel se zdálo, že ani varianta „chladná, protože právem strašně naštvaná“ nebude proveditelná vzhledem k mojí neutuchající touze vrhnout se mu kolem krku. Takže jsem se vzdorovitě kousla do rtu a pokoušela se koukat co nejvíc neutrálně. Když jsme došli blíž, všimla jsem si s jistým zadostiučiněním, že i Gideon si žužlá ret a vůbec vypadá docela nervózně. Byl sice neoholený a jeho hnědé kudrny vypadaly, jako by si je učesal jen prsty, jestli vůbec,

ale stejně mě pohled na něj fascinoval. Nerozhodně jsem zůstala stát u paty schodiště a asi dvě vteřiny jsme si koukali přímo do očí. Pak pohledem uhnul na fasádu protilehlého domu a pozdravil ji: „Ahoj“. Necítila jsem se ani moc dotčeně, ale Charlotte se kolem mě protáhla po schodech nahoru. Položila Gideonovi ruku kolem krku a políbila ho na tvář.

„No ahoj,“ pozdravila ho.

Priznávám, že to bylo mnohem elegantnější než stát jako přikovaná a hloupě čumět. Na Marleyho moje chování očividně zapůsobilo jako nějaký záchvat slabosti, protože se zeptal: „Nemám vám vzít tašku, slečno?“

„Ne, děkuju, to je dobrý.“ Škubla jsem sebou, sebrala tašku, co mi vyklouzla, a dala se znovu do pohybu. Místo abych si odhodila vlasy na šíji a prošla kolem Gideona a Charlotte s ledovým pohledem, vylezla jsem těch pár schodů s elánem vetchého hlemýždě. Možná jsme s Leslie viděly příliš romantických filmů. Ale vtom Gideon Charlotte odstrčil a chytil mě za paži.

„Můžu s tebou chvilku mluvit, Gwen?“ zeptal se.

Samou úlevou se mi málem podlomila kolena. „Jasně.“

Marley kousek od nás nervózně přešlapoval z nohy na nohu. „Už máme malinko zpoždění,“ zamumlal s ušima rudýma jak rak.

„Má pravdu,“ zacvrlikala Charlotte. „Gwenney má před elapsováním ještě výuku a ty víš, jak se Giordano dívá na to, když ho někdo nechá čekat.“ Netušila jsem, jak to dělá, ale její roztomilý smích zněl vážně opravdově. „Půjdeme, Gwenney?“

„Bude tam za deset minut,“ řekl Gideon.

„Copak to nepočká? Giordano je...“

„Řekl jsem za deset minut!“ Gideonův hlas překročil hranici neslušnosti jen o vlásek a Marley civěl pořádně vyděšeně. A já nejspíš taky.

Charlotte pokrčila rameny. „Jak myslíš,“ řekla, pohodila hlavou a odkračela. Ona to dovedla perfektně. Marley spěchal za ní.

Když oba zmizeli v chodbě domu, zdálo se, že Gideon zapomněl, co mi chtěl říct. Zase zíral na tu fasádu naproti a mnul si krk, jako by ho měl strašlivě napjatý. Nakonec jsme se oba najednou nadechli. „Co tvoje ruka?“ chtěla jsem vědět a v ten samý moment se Gideon zeptal: „Máš se dobře?“ a pak jsme se oba zasmáli.

„Moje ruka je v nejlepším pořádku.“ Konečně se na mě zase podíval. Ach můj bože! Ty oči! Kolena mi zase změkla a byla jsem ráda, že už tu Marley není.

„Gwendolyn, všechno mě to hrozně mrzí. Já jsem... choval jsem se naprosto nezodpovědně. To sis vážně nezasloužila.“ Vypadal tak nešťastně, že jsem to sotva snesla. „Včera večer jsem ti asi stokrát volal na mobil, ale měla jsi pořád obsazeno.“

Uvažovala jsem, jestli to mám zkrátit a prostě se mu vrhnout kolem krku. Ale Leslie přece říkala, že mu to nemám usnadňovat. Takže jsem jen vyčkávavě pozvedla obočí.

„Nechtěl jsem ti ublížit, prosím, věř mi to,“ pokračoval a jeho hlas byl vážný a drsný. „Včera večer jsi vypadala tak strašně smutně a zklamaně.“

„Tak zlý to zas nebylo,“ šeptla jsem tiše. Odpustitelná lež, podle mého názoru. Prolité slzy a svou naléhavou touhu zemřít na souchotiny mu přece nemusím cpát pod nos. „Já byla jen... trochu to bolelo...“ O. k., teď je z toho největší zlehčování v tomhle století! „... když jsem si myslela, že to

z tvé strany všechno byla jen hra: ty polibky, vyznání lásky...“ Rozpačitě jsem se odmlčela.

Jestli to šlo, vypadal ještě zkroušeněji. „Slibuju, že už se nic takového nebude opakovat.“

Co tím přesně myslí? Úplně jsem to nechápala. „No jo, teď když už to vím, už by to taky nefungovalo,“ opáčila jsem rázně. „Mezi námi, ten plán byl stejně slabomyslejný. Zamilovaní lidé se přece nedají ovlivnit snáz než jiní – naopak! Kvůli všem těm hormonům nikdy nevíš, co udělají příště.“ Sama jsem koneckonců byla nejlepším příkladem.

„Ale z lásky dělají věci, které by jinak nedělali.“ Gideon zvedl ruku a chtěl mě pohladit po tváři, ale pak ji nechal zase klesnout. „Když člověk miluje, jsou ostatní najednou důležitější než on sám.“ Kdybych ho neznala tak dobře, myslela bych si, že se každou chvíli rozpláče. „Přináší oběti... to bylo nejspíš to, co měl hrabě na mysli.“

„A já si myslím, že ten dobrák nemá nejmenší ponětí, o čem mluví,“ řekla jsem pohrdavě. „Myslím, že láska není zrovna oblast jeho specializace a jeho znalosti ženské duše jsou... žalostné!“ *A teď mě polib, chci vědět, jestli to strniště škrábe.*

Gideonův obličej prozářil úsměvem. „Možná máš pravdu,“ řekl a zhluboka se nadechnul, jako někdo, komu právě spadl obrovský kámen ze srdce. „Jsem každopádně rád, že jsme si to vysvětlili. Ale zůstaneme kamarádi, že jo?“

Co prosím?

„Kamarádi?“ zopakovala jsem a najednou mi slova uvízla v puse.

„Kamarádi, kteří si věří a vědí, že se na sebe můžou spolehnout,“ řekl Gideon. „Je totiž důležité, abys mi důvěřovala.“

Trvalo to ještě jednu dvě vteřiny, ale pak mi svitlo, že jsme někde během rozhovoru každý uhnuli jiným směrem. Gideon se mi nepokoušel říct: „Prosím, odpusť mi, miluju tě,“ ale: „Zůstaneme kamarádi.“ – a každý idiot pozná, že to jsou dvě naprosto rozdílné věci.

Znamenalo to, že se do mě nezamiloval.

Znamenalo to, že jsme s Leslie viděly příliš mnoho romantických filmů.

Znamenalo to...

„... ty *bastarde!*“ vykřikla jsem. Vztek, čirý horoucí vztek ze mě vytryskl tak prudce, že mi docela zhrubl hlas. „Jak může někdo být tak bezcitný! Jeden den mě políbíš a tvrdíš, že ses do mě zamiloval, a hned ten další mi řekneš, že je ti líto, že jsi takovej prolhanej hnusák, a chceš, abych ti *věřila?*“

Teď pochopil i Gideon, že jsme každý mluvili o něčem jiném. Úsměv mu zmizel z tváře. „Gwen...“

„Můžu ti něco říct? Mrzí mě každá slza, kterou jsem kvůli tobě uronila!“ Chtěla jsem na něj křičet, ale znělo to žalostně. „A hlavně si, prosím, nenamlouvej, že jich bylo hodně!“ svedla jsem ještě zakrákorat.

„Gwen!“ Gideon se pokusil mě chytit za ruku. „Ach bože! Je mi to tak líto. Já přece nechtěl... *prosím!*“

Co *prosím?* Zlostně jsem na něj hleděla. Copak neviděl, že to všechno jenom zhoršuje? A myslel si, že jeho psí pohled něco změní? Chtěla jsem se otočit, ale Gideon mě pevně chytil za zápěstí.

„Gwen, poslouchej. Máme před sebou velmi nebezpečné časy a je důležité, abychom drželi pospolu, ty a já! Já... mám tě vážně rád a chci, abychom...“

Přece to neřekne znovu. Ne tuhle otřepanou větou. Ale přesně to udělal.

„... byli kamarádi. Copak tomu nerozumíš? Jenom pokud si budeme moci navzájem důvěřovat...“

Vytrhla jsem se mu. „Někoho, jako jsi ty, sotva chci za kamaráda!“ Můj hlas byl zase v normálu a tak hlasitý, že donutil holuby odletět ze střechy. „Nemáš nejmenší tušení, co kamarádství znamená!“

A najednou to bylo docela snadné. Odhodila jsem vlasy rychlým pohybem z šíje, otočila jsem se na podpatku a zmizela.

*Někdy je prostě nejlepší skočit - a křídla
si nechat narůst až ve vzduchu.*

(Ray Bradbury)

3.

Zůstaneme kamarádi. Tahle fráze byla fakt to poslední.

„Určitě pokaždý, když někdo vysloví tuhle větu, umře jedna víla,“ řekla jsem. Zavřela jsem se s mobilem na záchodě a snažila jsem se nekřičet, ačkoli se mi půl hodiny po rozhovoru s Gideonem pořád ještě chtělo.

„Řekl, že chce, abyste byli kamarádi,“ opravila mě Leslie, která si jako vždy zapamatovala každé slovo.

„To je přece přesně to samý,“ namítla jsem.

„Ne. Totiž myslím, že jo, vlastně.“ Leslie vzdychla. „Nerozumím tomu. A určitě jsi ho tentokrát nechala domluvit? Víš, v *Deseti důvodech, proč tě nenávidím přece...*“

„*Nechala* jsem ho domluvit, bohužel, řekla bych.“ Podívala jsem se na hodinky. „Ale sakra. Slíbila jsem panu Georgeovi, že budu za minutu zpátky.“ Mrkla jsem do zrcadla nad staromódním umyvadlem. „Ale sakra,“ zopakovala jsem. Na tvářích jsem měla dva kulaté rudé fleky. „Myslím, že mám nějakou alergickou rakci.“

„To jsou fleky vzteku,“ diagnostikovala mi Leslie, když jsem jí popsala, co vidím. „Co tvoje oči? Srší nebezpečně?“

Zírala jsem na svůj odraz v zrcadle. „No jo, tak nějak jo. Vypadám trochu jako Helena Bonham-Carter, když hrála Bellatrix Lestrangleovou v Harrym Potterovi. Dost hroživě.“

„To zní správně. Poslechni, půjdeš teď za nima a všechny je usršíš do země, o. k.?“

Poslušně jsem přikývla a slíbila jí to.

Po tomhle telefonátu mi bylo trošku líp, ačkoli ty fleky vzteku nešly smýt ani studenou vodou.

Jestli se pan George divil, kde jsem byla tak dlouho, nedal to na sobě znát.

„Všechno v pořádku?“ optal se přátelsky. Čekal na mě před starým refektářem.

„V nejlepším.“ Vrhla jsem pohled otevřenými dveřmi, ale Giordano ani Charlotte nebyli oproti očekávání nikde vidět. A to už jsem na vyučování měla fakt velké zpoždění. „Musela jsem si jenom... ehm... nanést zdravíčko.“

Pan George se usmál. Kromě vrásek smíchu kolem očí a v koutcích úst neprozrazovalo nic v jeho obličejí, že už mu je hodně přes sedmdesát. Na pleši se mu odráželo světlo a celá hlava působila jako naleštěná bowlingová koule.

Nemohla jsem jinak a musela jsem se na něj taky usmát. Pohled pana George na mě vždycky působil uklidňujícím dojmem. „Vážně, to se teď nosí,“ tvrdila jsem a ukázala na svoje fleky vzteku.

Pan George mi nastavil paži. „Pojď, mé odvážné děvče,“ řekl. „Už jsem nás dole ohlásil k elapsování.“

Zmateně jsem se na něj podívala. „Ale co je s Giordanem a koloniální politikou 18. století?“

Pan George se tiše zasmál. „Řekněme, že jsem využil malé pauzy během tvé návštěvy toalety k tomu, abych panu Giordanovi vysvětlil, že dnes bohužel na vyučování nemáš čas.“

Zlatý pan George! Byl jediným ze Strážců, kterému jsem nebyla docela ukradená. Ačkoli bych se během tancování menuetu možná trochu uklidnila. Tak jako někteří ventily svůj zlost do boxovacího pytle. Nebo jdou do fitka. Na

druhou stranu jsem se ráda vzdala pohledu na Charlottin povznesený úsměv.

Pan George mi nabídl rámě. „Chronograf čeká.“

Ochotně jsem se do něj zavěsila. Výjimečně jsem se na elapsování, svůj každodenní kontrolovaný skok v čase, těšila. A to nejen proto, abych unikla kruté přítomnosti jménem Gideon. Dnešní skok byl klíčový pro plán, který jsme s Leslie vykoumaly. Jen aby to fungovalo.

Cestou do hloubky obrovského klenutého sklepení jsme s panem Georgem prošli přes hlavní sídlo Strážců. Bylo nepřehlédnutelné a rozprostíralo se přes několik budov. I v klikatých chodbičkách toho bylo tolik k vidění, že jste snadno nabyli dojmu, že jste v muzeu. Na zdech visel nespočet zarámovaných maleb, prastaré mapy, ručně vázané koberce a celé sbírky kordů. Ve vitrínách byl vystaven drahocenně vyhlížející porcelán, v kůži vázané knihy a staré hudební nástroje a byla tu spousta truhel a vyřezávaných skříněk, do kterých bych se za jiných okolností moc ráda podívala.

„Make-upu vůbec nerozumím, ale jestli potřebuješ někoho, aby ses mohla vypovídat kvůli Gideonovi – jsem dobrý posluchač,“ promluvil pan George.

„Kvůli Gideonovi?“ protáhla jsem, jako bych musela uvažovat, kdo to vůbec je. „Mezi Gideonem a mnou je všechno v pořádku.“ Jasně! V nejlepším pořádku. Praštila jsem pěstí do zdi. „Jsme *kamarádi*. Nic víc než *kamarádi*.“ Bohužel mi slovo „kamarádi“ nešlo z pusy zrovna snadno, skřípalo mi mezi zuby.

„Taky mi kdysi bylo šestnáct, Gwendolyn.“ Očka pana George na mě upřímně mžourala. „A slibuju ti, že ti nebudu říkat, že jsem tě varoval. Ačkoli to tak bylo...“

„Jsem si jistá, že vy jste byl v šestnácti hodný kluk.“ Nedovedu si představit, jak pan George někoho obluzuje a šálí polibky a krásnými slovy. „... stačí, abys byla ve stejné místnosti, a já mám potřebu se tě dotýkat a líbat tě.“ Pokusila jsem se setřást vzpomínku na Gideonův pohled tím, že jsem dupala jako šílená. Porcelán ve vitrínách se roztrásl.

Což bylo dobře. Kdo potřeboval menuet, aby odboural agresi? Tohle stačilo. Ačkoli roztrhání jedné z těch nesmírně cenných váz by ten efekt možná ještě zesílilo.

Pan George mě ze strany dlouze pozoroval, ale nakonec se omezil na to, že mi stiskl paži a vzdychl. V nepravidelných odstupech jsme procházeli kolem rytířského brnění a jako vždycky jsem měla ten nepříjemný pocit, že mě někdo pozoruje.

„Někdo je vevnitř, že jo?“ zašeptala jsem panu Georgeovi. „Nějaký chudák novic, co nesmí celý den na záchod, ne? Moc dobře vidím, jak na nás civí.“

„Ne,“ řekl pan George a hlasitě se rozesmál. „Ale v hledí jsou instalované kamery, možná proto máš pocit, že jsi pozorovaná.“

Aha, kamery. No, s nimi aspoň nemusím mít soucit.

Když jsme dorazili k prvním schodům do sklepení, napadlo mě, že pan George na něco zapomněl.

„Nechcete mi zavázat oči?“

„Myslím, že si to dnes můžeme ušetřit,“ řekl pan George. „Není tu nikdo, kdo by nám to zakázal, nemám pravdu?“

Ohromeně jsem na něj zírala. Normálně jsem musela chodit s černým šátkem na očích, protože Strážci nechtěli, abych sama od sebe zjistila, kde je uložený chronograf, který umožňuje cestování časem. Z nějakého důvodu považovali za pravděpodobné, že bych ho pak ukradla. Což

byla samozřejmě naprostá pitomost. Ta věc mě jenom dělala – fungovala na krev! – a neměla jsem nejmenší tušení, jak se používají všechna ta ozubená kolečka, hejblátka a šuplíčky. Ale pokud šlo o případnou loupež, byli Strážci všichni do jednoho paranoidní.

Což bylo nejspíš tím, že kdysi byly chronografy dva. Před skoro sedmnácti lety s jedním z nich zmizela moje sestřenka Lucy a její přítel Paul, čísla devět a deset v kruhu dvanácti cestovatelů časem. Zatím jsem ještě nepřišla na to, co je přesně ke krádeži vedlo, a vůbec jsem v celé záležitosti dost bezradně tápala v temnotách.

„Madam Rossini mimochodem nechává vzkazovat, že na tvé plesové šaty vybrala přece jen ještě jinou barvu. Bohužel jsem zapomněl jakou, ale jsem přesvědčen, že v ní budeš naprosto okouzující.“ Pan George se zahihňal. „I když mi Giordano před chvílí znovu v nejčernějších barvách vyličil, že v 18. století jistě napácháš jedno strašlivé faux pas za druhým.“

Srdce mi poskočilo. Na ten ples budu muset jít s Gideonem a nedovedla jsem si představit, že zítra budu ve stavu tančit s ním menuet, aniž bych přitom skutečně něco nerozdrtila. Jeho nohu kupříkladu.

„Proč vlastně tak spěcháme?“ zeptala jsem se. „Proč musí být ten ples z našeho pohledu bezpodmínečně už zítra večer? Proč nemůžeme prostě ještě pár týdnů počkat? Ten ples se přece bude konat v ten jeden den v roce 1782 a je úplně jedno, z kterého času ho navštívíme, ne?“ Nehledě na Gideona to byla otázka, kterou jsem se zabývala už déle.

„Hrabě Saint Germain přesně určil, kolik času má v současnosti uplynout mezi vašimi návštěvami u něj,“ řekl pan George a dal mi na točitých schodech přednost.

Čím dále a hlouběji jsme pronikali do labyrintu sklepení, tím zatuchlejší tu byl smrad. Tady dole nevisely na zdech žádné obrazy, a ačkoli se snímače pohybu staraly o to, aby se rozsvítila světla, jakmile kolem nich někdo prošel, chodby, které se rozbíhaly vlevo i vpravo, se po pár metrech topily v nekonečné tmě. Údajně se tu už několik lidí ztratilo, jiní se o pár dní později objevili ve čtvrti na druhém konci města. Údajně, jak říkám.

„Ale proč to tak hrabě určil? A proč se toho Strážci tak otrocky drží?“

Pan George neodpověděl. Jen ztěžka vzdychl.

„Myslím, že kdybychom si nechali pár týdnů čas, hrabě by si toho ani nevšiml, ne?“ řekla jsem. „Dřepí tam přece v roce 1782 a čas pro něj neubíhá o nic pomaleji. Já bych se ale v klidu mohla naučit menuet a všechno kolem a možná bych taky věděla, kdo obléhal Gibraltar a proč.“ To s Gideonem jsem radši vypustila. „Pak by nemusel nikdo reptat a bát se, že se na tom plese strašně ztrapním a kromě toho svým chováním prozradím, že jsem z budoucnosti. Takže proč hrabě chce, abych na ten ples šla bezpodmínečně zítra?“

„Ano, proč?“ zamumlal pan George. „Skoro to vypadá, že z tebe má strach. A z toho, co bys možná ještě mohla zjistit, kdybys měla víc času.“

K alchymistické laboratoři to nebylo už daleko. Pokud jsem se nemýlila, byla hned za rohem. Proto jsem zpomalila. „Strach ze mě? Ten chlápek mě škrtil, aniž by se mě dotkl – a protože dovede taky číst myšlenky, ví moc dobře, jak ohromný strach mám já z něj a ne opačně.“

„Škrtil tě? Aniž by se tě dotkl?“ Pan George se zastavil a šokovaně na mě hleděl. „Dobrotivé nebe, Gwendolyn, proč jsi to nepověděla?“

„Věřil byste mi?“

Pan George si přejel rukou po pleši a zrovna otvíral pu-su, aby něco řekl, když jsme zaslechli, že se k nám blíží kroky a zvuk těžkých dveří, co se zabouchly. Pan George vypadal nepřiměřeně vyděšeně, táhl mě dál za roh směrem, odkud přišel ten zvuk, a hrabal černý šátek z kapsy svého saka.

Byl to zrovna Falk de Villiers, Gideonův strýc a velmistr lóže, kdo se k nám blížil chodbou. Ale usmíval se, když nás spatřil.

„Ach, tady jste. Chudák Marley se už domovním telefonem vyptával, kde vězíte, a tak jsem si řekl, že se po vás podívám.“

Zamžourala jsem a promnula si oči, jako by mi pan George zrovna sundal šátek z očí, ale očividně to byla zbytečná komedie, protože Falk de Villiers si toho nevšímal. Otevřel dveře do místnosti s chronografem, respektive do staré alchymistické laboratoře.

Falk byl nejspíš o pár let starší než moje máma a vypadal vysloveně dobře jako všichni de Villiersové, co jsem zatím poznala. V duchu jsem ho viděla jako vůdce smečky. Husté vlasy měl už prošedivělé a utvářely přitažlivý kontrast k jeho jantarovým očím.

„No vidíte, pane Marley, nikdo není nezvěstný,“ řekl žoviálním tónem Marleymu, který seděl na židli v místnosti s chronografem a teď vyskočil a nervózně si mnul ruce.

„Já jen... já myslel, pro jistotu...“ koktal. „Prosím, odpusťte, sire...“

„Velmi bychom uvítali, kdybyste své povinnosti nebral tak vážně,“ řekl pan George a Falk se zeptal: „Kde je pan Whitman? Byli jsme domluveni na čaj s děkanem Smythem a chtěl jsem ho vyzvednout.“

„Právě odešel,“ řekl Marley. „Vlastně byste ho měl potkat.“
„Ach, tak to si pospíším, možná ho ještě doženu. Půjdeš také, Thomasi?“

Po krátkém pohledu úkosem na mě pan George přikývl.
„A my se uvidíme zase zítra, Gwendolyn. Až budete vyrážet na velký bál.“ Téměř ve dveřích se Falk ještě jednou otočil a jen tak mimochodem prohodil: „A pozdravuj ode mě svou matku. Daří se jí dobře, že ano?“

„Mojí mámě? Jo, má se fajn.“

„To rád slyším.“ Očividně byl můj pohled poněkud zmatený, protože si odkašlal a dodal: „Jako matka samoživitelka a zaměstnaná žena to nemá dnes snadné, proto to rád slyším.“

Teď jsem se dívala zmateně záměrně.

„Nebo – možná vůbec není sama? Atraktivní žena jako Grace se jistě stýká s muži, možná má dokonce stálého přítele...“

Falk se na mě zahleděl s očekáváním, ale když jsem jen nakrčila čelo, podíval se na své náramkové hodinky a vykřikl: „Ajéje, to už je tolik? Teď už opravdu musím jít.“

„To měla být otázka?“ chtěla jsem vědět, když za sebou Falk zavřel dveře.

„Ano,“ odpověděli mi pan George a Marley naráz a Marley zrudnul. „Ehm, mně to každopádně znělo tak, jako by chtěl vědět, zda má stálého přítele,“ zamumlal.

Pan George se zasmál. „Falk má pravdu, je opravdu pozdě. Jestli chce tady náš rubín mít ještě něco z večera, musíme ji teď poslat do minulosti. Jaký rok dnes vybereme, Gwendolyn?“

Jak jsme se s Leslie dohodly, řekla jsem co nejvíc lhostejně: „To je mi fuk. Nedávno v roce 1956 – bylo to přece

v roce 1956, ne? – byl sklep bez krys a docela pohodlný.“ Že jsem se v té bezkrysí pohodlnosti tajně setkala se svým dědečkem, jsem samozřejmě nezmiňovala. „Můžu se tam učit francouzská slovíčka, aniž bych se celou dobu třásla strachem.“

„Žádný problém,“ usmál se pan George. Otevřel tlustý deník a Marley odstranil tapisérii, za kterou se skrýval sejf s chronografem.

Pokusila jsem se dívat panu Georgeovi přes rameno, když listoval deníkem, ale jeho široká záda mi bránila ve výhledu.

„Tak se na to podíváme, bylo to 24. července 1956,“ řekl pan George. „A byla jsi tam celé odpoledne a v 18:30 jsi přeskočila zpátky.“

„18:30 by se teda teď docela hodilo,“ řekla jsem a držela si palce, aby náš plán vyšel. Kdybych mohla skočit zpátky přesně ve stejnou dobu, kdy jsem posledně místnost opustila, byl by můj dědeček ještě dole a já bych nemusela ztráct čas jeho hledáním.

„Myslím, že lepší bude 18:31,“ konstatoval pan George. „Aby ses tam nesrazila sama se sebou.“

Pan Marley postavil truhlu s chronografem na stůl a teď ze sametového šátku obezřetně vybaloval aparát velký jako krbové hodiny a mumlal: „Ale to vlastně ještě není noc. Pan Whitman říkal...“

„Ano, víme, že pan Whitman bere předpisy velmi vážně,“ přerušil ho pan George a začal točit ozubenými kolečky. Na povrchu podivného přístroje byly mezi jemnými barevnými vzory, malbami planet, zvířat a rostlin zasazené drahokamy, tak veliké a hýřící barvami, že vypadaly skoro nepravé – jako samolepicí umělé kamínky, s kterými si

ráda hrála moje sestra. Každému cestujícímu časem v kruhu dvanácti byl přiřazen jeden drahokam. Já měla rubín a Gideonovi „patřil“ diamant tak obrovský, že byste za něj pořídili rodinný dům na kraji města. „Ale domnívám se, že jsme gentlemani dost na to, abychom nenechali mladou dámu sedět v noci o samotě ve sklepení, nemám pravdu, Leo?“

Marley nejistě přikývnul.

„Leo je moc pěkné jméno,“ řekla jsem.

„To je od Leopolda,“ pověděl mi Marley a jeho uši zářily jako zadní světla auta. Posadil se na stůl, položil před sebe deník a odšrouboval plnicí pero. Drobné úhledné písmo, kterým tu byla zaznamenána řada dat, časů a jmen, patřilo očividně jemu. „Moje matka si myslí, že je to strašné jméno, ale každý prvorozený v naší rodině se tak jmenuje, je to tradice.“

„Leo je přímý potomek barona Miroslava Alexandra Leopolda Rákócziho,“ vysvětlil mi pan George, otočil se a krátce se mi zahleděl do očí. „Víš přece, toho legendárního spolucestujícího hraběte Saint Germaina, který je v záznamech znám coby černý Leopard.“

Byla jsem vyvedená z míry. „Ach, skutečně?“

V duchu jsem Marleyho srovnala s vytáhlým bledým Rákóczim, který mi svými černými očima nahnal tolik strachu. Ale nevěděla jsem pořádně, jestli mám říct: „No, buďte rád, že vypadáte jinak než váš pochybný předek,“ nebo jestli nakonec není přece jen horší být zrzavý a pihovatý s obličejem jak měsíček.

„Totiž můj dědeček z otcovy strany...“ začal zeširoka Marley, ale pan George ho rychle přerušil. „Váš dědeček by na vás byl jistě velmi pyšný,“ pronesl rozhodně. „Především kdyby věděl, jak bravurně jste obstál ve zkouškách.“

„Až na *Tradiční válečná střetnutí*,“ řekl Marley. „Tam to stačilo jen na *dostatečnou*.“

„Ále, to přece nikdo nepotřebuje – je to naprosto zastaralá disciplína.“ Pan George ke mně natáhl ruku. „Tak pojď, Gwendolyn. Vzhůru do roku 1956. Nastavil jsem chronograf přesně na tři a půl hodiny. Drž si tašku pořádně a myslí na to, že v místnosti nesmíš nic nechat, ano? Pan Marley tu na tebe bude čekat.“

Přitiskla jsem si školní tašku k hrudníku a podala panu Georgeovi volnou ruku. Strčil můj ukazováček do jedné z maličkých přihrádek v chronografu. Do masa se mi zabodla jehla, rubín se nádherně rozzářil a naplnil celou místnost rudým světlem. Zavřela jsem oči a nechala se unést pocitem závratí. Když jsem oči o vteřinu později otevřela, Marley a pan George zmizeli, stejně tak i stůl.

Byla tu větší tma, místnost osvětlovala jen jediná žárovka, v jejímž světle stál asi metr ode mě můj dědeček Lucas a překvapeně na mě civěl.

„T... ty – ono to nefungovalo?“ vykřikl zděšeně. V roce 1956 mu bylo třicet dva a svému osmdesátiletému já, které jsem znala jako malá, se příliš nepodobal. „Támhle vpředu jsi zmizela a teď ses objevila zase tady.“

„Ano,“ řekla jsem pyšně a potlačila nutkání skočit mu kolem krku. Stejně jako u našich předešlých setkání jsem při pohledu na něj hned měla knedlík v krku. Můj dědeček zemřel, když mi bylo deset, a bylo stejně báječné jako hrozivé vidět ho znovu šest let po jeho pohřbu. Hrozivé to nebylo proto, že při našich setkáních v minulosti nebyl tím dědečkem, kterého jsem znala, ale taková jeho nehotová verze, hrozivé to bylo proto, že jsem pro něj byla naprosto cizí osoba. Neměl nejmenší tušení, jak často jsem mu se-

dávala na klíně, že to byl on, kdo mě utěšoval svými histori-
kami, když zemřel můj otec, a že jsme si tajnou vymyšle-
nou řečí, které kromě nás nikdo nerozuměl, přávali dobrou
noc. Neměl vůbec představu, jak moc jsem ho měla ráda –
a já mu to nemohla říct. Nikdo neslyší něco takového od
člověka, s kterým právě strávil sotva pár hodin. Pokusila
jsem se knedlík ignorovat, jak jen to šlo. „Pro tebe uběhla
jen minuta, počítám, proto ti taky odpouštím, že sis ještě
neoholil ten knír. Pro mě uběhlo pár dní, v kterých se toho
událo strašně moc.“

Lucas si pohladil knírek a zakřenil se. „Ty ses prostě
zase... no, to bylo od tebe chytré, vnučko.“

„Vid? Ale abych byla upřímná, byl to nápad mojí kama-
rádky Leslie. Abychom si mohli být jistí, že tě docela určitě
potkám. A abychom neztráceli čas.“

„No, ovšem já taky neměl čas si promyslet, jak budeme
pokračovat. Zrovna jsem se chtěl trochu vzpamatovat z tvjí
návštěvy a o všem podumat...“ Změřil si mě s hlavou na-
kloněnou stranou. „Pravda, vypadáš jinak než předtím.
Tuhle sponku jsi před chvílí ve vlasech neměla a vypadáš
tak nějak hubenější.“

„Díky,“ řekla jsem.

„To nebyl kompliment. Vypadáš, že se ti nedaří dobře.“
Přistoupil ještě o krok blíž a zkoumavě si mě prohlížel. „Je
všechno v pořádku?“ zeptal se přívětivě.

„V nejlepším,“ chtěla jsem říct, ale ke svému vlastnímu
zděšení jsem se rozplakala. „V nejlepším,“ vzlykla jsem.

„A jéje,“ vydechl Lucas a neohrabaně mě poplácal po
zádech. „Je to tak zlé?“

Celé minuty jsem nedovedla nic jiného než nechat slzy
téct. Přitom jsem myslela, že už to mám pod kontrolou.

Vzteky by byl přiměřenou reakcí na Gideonovo chování – takový dospělý a odvážný. Kromě toho mnohem filmovější než věčné řvaní – Xemeriusovo přirovnání k pokojové fontáně bohužel docela sedělo.

„Kamarádi!“ popotáhla jsem nakonec, protože dědeček měl nárok na vysvětlení. „Chce, abychom byli kamarádi. A abych mu důvěřovala.“

Lucas přestal s plácáním do mých zad a nechápavě nakřčil čelo. „A to je k pláči, protože...?“

„Protože mi ještě včera tvrdil, že mě miluje!“

Lucas se tvářil ještě víc nechápavě, jestli to vůbec šlo. „Ale to se mi nezdá jako bezpodmínečně špatná výchozí pozice pro kamarádství.“

Slzy mi došly, jako by někdo pokojovou fontánu vytáhl ze zásuvky. „Dědečku! Nebuď tak zabeďněný!“ vykřikla jsem. „Napřed mě políbil, pak zjistím, že to všechno byla jen taktika a manipulace, a nakonec přijde s tímhle otřepaným ‚budeme kamarádi‘!“

„Ach, rozumím. Takový... ehm, *ničema!*“ Lucas pořád nevypadal tak docela přesvědčeně. „Omlouvám se, že se tak hloupě ptám, ale nemluvíme snad o tom klukovi de Villiersů, číslo jedenáct, diamant?“

„Jo,“ přikývla jsem. „Přesně o něm mluvíme.“

Dědeček si vzdychнул. „Tak skutečně! Telátka! Jako by celá záležitost nebyla už tak dost komplikovaná.“ Hodil po mně látkový kapesník, vzal mi tašku z ruky a rázně prohlásil: „Tak a dost s brekotem. Kolik času máme?“

„V devět večer tvého času přeskočím zas zpátky.“ Bylo to divné, ale pláč mi udělal dobře, mnohem líp než ta dospělá varianta se vztekem. „A když už mluvíš o telatech – troška masa by neškodila, mám docela hlad.“

To Lucase rozesmálo. „No, tak radši půjdeme zase nahoru. Tady dole je to stejně trochu klaustrofobické. Kromě toho musím zavolat domů a říct, že dorazím později.“ Otevřel dveře. „Tak pojď, ty malé telátko. Cestou mi můžeš všechno povědět. A nezapomeň, za koho tu teď jsi, má sestřenice Hazel z venkova.“

O hodinu později jsme seděli v Lucasově kanceláři, kouřilo se nám z hlav a před sebou jsme měli celou řadu lístečků s poznámkami, které sestávaly převážně z letopočtů, kruhů, šipek a otazníků. Vedle toho ležely obří kožené knihy (záznamy Strážců za několik desetiletí) a nezbytný talíř se sušenkami, kterých mají Strážci ve všech dobách očividně stále ohromné množství. S telecím to neklaplo. Bohužel.

„Příliš málo informací, příliš málo času,“ opakoval Lucas pořád dokola. Neuklidně bloumal po místnosti sem a tam a rval si vlasy. Pomalu mu navzdory pomádě trčely na všechny strany. „Co jsem mohl do té truhly schovat?“

„Možná nějakou knihu se všemi informacemi, které potřebuju,“ řekla jsem. Bez problémů jsme prošli kolem hlídky na schodišti, ten mladý muž pořád ještě spal jako při mojí poslední návštěvě. Ze zápachu alkoholu se mi skoro zatmělo před očima. Vůbec to měli Strážci v roce 1956 mnohem uvolněnější, než bych byla čekala. Nikdo se nepozastavoval nad tím, že Lucas pracuje přesčas, a nikomu nepřekáželo, že mu společnost dělá sestřenka Hazel z venkova. Ostatně v tuhle hodinu beztak v budově už nikdo nebyl. Mladý pan George měl už taky padla, což byla škoda, protože bych ho byla ráda ještě jednou viděla.

„Knihu – možná,“ souhlasil Lucas a přemýšlivě se za-

kousl do sušenky. Už třikrát si chtěl zapálit cigaretu, ale pokaždé jsem mu ji vzala z ruky. Nechtěla jsem být zas cítit kouřem, až skočím zpátky. „To s těmi zašifrovanými souřadnicemi dává smysl, to se mi líbí a tak nějak se to ke mně hodí. Vždycky jsem měl pro takové věci slabost. Jenom – jak věděli Lucy a Paul o kódu v té... v té knize o žlutém koni?“

„Je to Zelený rytíř, dědečku,“ řekla jsem netrpělivě. „Ta kniha byla ve tvé knihovně a lístek s kódem byl vložený mezi stránky. Možná ho tam vložili Lucy a Paul.“

„To je ale nelogické. Pokud zmizeli do minulosti z roku 1994, proč bych pak o několik let později nechal zazdít truhlu ve svém vlastním domě?“ Zůstal stát a naklonil se nad knihy. „Já se z toho snad pominu. Znáš ten pocit, kdy máš řešení na dosah? Přál bych si, aby bylo možné cestovat chronografem i do budoucnosti, pak bys mě mohla sama vyzpovídat...“

Vtom mě osvítíl nápad, co byl tak dobrý, že jsem byla v pokušení se sama poklepat po ramenou. Vzpomněla jsem si na to, co mi dědeček posledně vykládal. Jak Lucy a Paul přeskočili v čase ještě o kus zpátky, protože se během elapsování nudili, a zažili tak vzrušující věci jako originální uvedení Shakespeara.

„Mám to!“ vykřikla jsem a předvedla jsem triumfální taneček.

Dědeček nakrčil čelo. „Co přesně máš?“ zeptal se zmateně.

„Co kdybys mě vašim chronografem poslal dál do minulosti?“ vychrlila jsem. „Pak bych se mohla setkat s Lucy a Paulem a prostě se jich zeptat.“

Lucas zvedl hlavu. „A *kdy* by ses s nimi chtěla potkat? Přece vůbec nevíme, v jakém čase se schovávají.“

„No, ale například víme, kdy tě tu navštívili. Kdybych mohla být u toho, mohli bychom si popovídat a společně...“

Dědeček mě přerušil. „Během návštěv tady v letech 1948 a 1949 z roku 1992 a 1993,“ s každým letopočtem ťuknul na jeden z našich lístků, „nevěděli Lucy a Paul dost – a všechno, co věděli, to mi řekli. Ne, jestli vůbec, musíš se s nimi setkat poté, co uprchli s chronografem.“ Znovu prudce poklepal prstem na naše poznámky. „To by dávalo smysl, všechno ostatní nás jen zbytečně zmate.“

„Tak... tak odcestuju do roku 1912, tam, kde už jsem je jednou potkala, u lady Tilneyové v jejím domě na Eaton Place.“

„To je jedna možnost, ale nemusíme se časově trefit...“ Lucas se zamračeně podíval na hodiny na stěně. „Nebyla sis jistá ani datem, natož hodinou. A nezapomínejme, že předtím bychom ještě museli načíst tvoji krev do chronografu, jinak bys s ním nemohla cestovat.“ Znovu se zatahal za vlasy. „A nakonec by ses odsud musela docela sama dostat do Belgravie, a to v roce 1912, což není ale vůbec snadné... ach, a kostým bychom taky potřebovali... ne, v tak krátkém čase to nemůžeme při nejlepší vůli stihnout. Musíme to vymyslet jinak. Řešení mám na jazyku... potřebuju jen trochu času, abych mohl přemýšlet... a možná taky cigaretu...“

Zavrtěla jsem hlavou. Ne, tak rychle to nevzdám. Věděla jsem, že je ten nápad dobrý. „Můžeme přece chronograf v téhle době přenést až k domu lady Tilneyové a já bych pak přeskočila přímo tam – to by ušetřilo spoustu času, ne? A pokud jde o kostým, no... proč na mě tak zíráš?“

Lucas opravdu zničehonic vytřeštil oči. „Ach můj bože!“ zašeptal. „To je *ono!*“

„Co?“

„Chronograf! Vnučko – ty jsi génius!“ Lucas obešel stůl a objal mě.

„Já jsem génius?“ zopakovala jsem a teď to byl dědeček, kdo předváděl triumfální taneček.

„Ano! A já taky! Jsme oba géniové, protože teď víme, co je v té truhle schované.“

No, já to teda nevěděla. „A to?“

„Chronograf!“ vykřikl Lucas.

„Chronograf?“ zopakovala jsem.

„Je to naprosto logické! Je jedno, do jakého času ho Lucy a Paul unesli, nějakým způsobem si našel cestu zpátky ke mně – a já ho schoval. Pro tebe! Ve svém vlastním domě. Není to zrovna dvakrát originální, ale *tak* logické!“

„Myslíš?“ Nejistě jsem na něj civěla. Mně to přišlo kapku moc vykonstruované, ale, no, logika nikdy nebyla mou silnou stránkou.

„Věř mi, vnučko, já to prostě vím!“ Nadšení v Lucasově tváři ustoupilo nakrčenému čelu. „To ovšem nabízí docela nové možnosti. Teď musíme jen... jen pořádně přemýšlet.“ Znovu vrhnul pohled na hodiny. „Prostě potřebujeme víc času, sakra.“

„Můžu se pokusit, aby mě při příštím elapsování poslali zase do roku 1956,“ řekla jsem. „Ale zítra odpoledne to nepůjde, to musím na ten ples a znovu se setkat s hrabětem.“ Tohle pomyslení ve mně okamžitě vyvolalo stísněné pocity, a to nejen kvůli Gideonovi.

„Ne, ne, ne!“ vykřikl Lucas. „To v žádném případě nejde. Musíme být aspoň o krok dál, než před hrabětem znovu předstoupíš.“ Promnul si čelo. „Myslimyslimysli.“

„Vidíš ten kouř, co mi stoupá od uší? Celou hodinu nedělám nic jiného,“ ujistila jsem ho, ale očividně mluvil sám k sobě.

„Jako první musíme tvou krev načíst do chronografu. Bez pomoci to totiž v roce 2011 nezvládneš, je to příliš komplikované. A pak ti musím vysvětlit, jak se chronograf používá.“ Další horečnatý pohled na hodiny. „Když teď zavolám našemu doktorovi, může tu být do půl hodiny, totiž pokud budeme mít štěstí a zastihneme ho doma... Otázka je, jak mu mám vysvětlit, proč má mojí sestřence Hazel odebrat krev? Tehdy s Lucy a Paulem jsme ji odebrali oficiálně pro výzkumné účely, ale ty jsi tu inkognito a musí tak zůstat, jinak...“

„Počkej,“ přerušila jsem ho. „Nemůžeme to s tou krví udělat sami?“

Zmateně se na mě podíval. „Tedy jsem vzdělán v mnoha oborech, ale s injekcemi zacházet nedovedu. Nemůžu krev ani vidět, abych byl upřímný. Vždycky se mi udělá zle od žaludku...“

„Můžu si krev odebrat sama,“ navrhla jsem.

„Vážně?“ Jeho pohled byl plný údivu. „Učíte se za vašich časů zacházet s injekcemi ve škole?“

„Ne, dědečku, to se ve škole neučíme,“ řekla jsem netrpělivě. „Ale učíme se, že krev teče, když se řízneš nožem. Máš nějaký?“

Lucas zaváhal. „No, to... nepovažuji zrovna za dobrý nápad.“

„To je vlastně jedno, stejně mám svůj.“ Otevřela jsem školní tašku a vytáhla pouzdro na brýle, do kterého mi Leslie schovala japonský nůž na zeleninu, pro případ, že by mě při mých cestách časem někdo napadl a já potře-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.